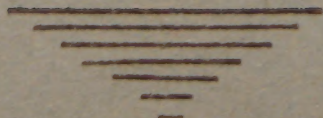

ΓΙΑΝΚΟΣ ΓΕΟΡΓΙΑΔΙΣ

**ΤΟ ΑΓΙΑΧΤΑΣΣΛΙΧ
ΤΟΝ ΛΑΟΝ
ΤΙΣ ΕΣΣΔ**

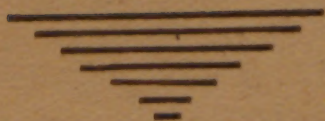
ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1936

32

□ 10
819

ΓΙΑΝΚΟΣ ΓΕΟΡΓΙΑΔΙΣ

ΤΟ ΑΓΙΑΧΤΑΣΣΛΙΧ
ΤΟΝ ΛΑΟΝ
ΤΙΣ ΕΣΣΔ

Дружба народов СССР

1928

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1936

Ι ΕΝΟΣΙ ΚΕ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΙΣΜΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΟΝ ΛΑΟΝ ΙΝΕ Ι ΣΤΡΑΤΑ ΤΥ ΧΥΤΧΑΡΑΙ- ΜΥ-ΤΥΣ ΑΠ'ΤΙΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΙ ΚΕ ΤΙΝ ΕΚΣΠΛΟΑΤΑΤΣΙΑ

Στι μεγάλι-μας 'Ενοσι τον σοβιετικόν, σοσιαλιστικόν δημοκρατιόν ζι πολίς κόσμος από λυγάς λυγάς εθνικότιτες. Με κατὰ προσένχισι (πριμπλιζίτελνι) μέτριμο ο αριθμός (τζισλό) τον εθνικοτίτον ζόνι ος τις διακόσιες. Δεν ίνε στο ντονιά άλι τέτια πολιεθνίς χώρα, γιαν τι δικί-μας. Κε δεν ίνε πυθενά-πα στο ντονιά τέτια εθνική ισότιτα, τέτιο αλιθινόν αγιαχταςζλίχ τον λαόν, τέτια αδερφική ένοσί-τους, πυ ίνε ζ'εμάς ανάμεσα ζ'όλες τις εθνικότιτες (νοτσιονάλνοστι): στις μικρές κε μεγάλες. Μεγαλέφχυμες γι'αφτό το μεγάλο αγιαχταςζλίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ γιατί ζ'αφτό—ζ'αφτό το αγιαχταςζλίχ ίνε ι δίναμί-μας, ι ισχί-μας (μοστζ), ι θεθεότιτά-μας ότι θα νικίσαμε τεχμήλ όλα τα απομινάρια (οστάτκι) το παλιώ εκσπλοατάτορσκι κε εκδιαστικί (νασίλνιτζεςκι) ντονιά.

Όλι τόρα κζέρυνε, ότι το αγιαχταςζλίχ αφτό τον λαόν ίντυν κε δινάμοσε μόνο οτ περάζαμε αλίγιστα στο ζίσιμο τι μπολσεβίχικι εθνική πολιτική. Κε να περάσουμε στο ζίσιμο τιν τέτια εθνική πολιτική ίχε τζαρά μόνο απ'αφτό ότι

νίκησε η Μεγάλη σοσιαλιστική ρεβολιούτσια, που κρετιλίχτηκε τον Οκτώβρι το 1917 κάτω απ' το ρυκοδόντσεθό τις πάρτιας τον μπολσεβίκον με επικεφαλής τους μεγαλοφίς (γενιάλνι) αρχηγός—Λένιν και Στάλιν.

Όχι λίγες ρεβολιούτσες ήτανε στις λυγές λυγές χώρες και έμπρο απ' τον οκτώβρι το 1917. Μα καμιά ρεβολιούτσια-πα απ' αυτές δε μπόρεσε να λείψει το εθνικό ζήτημα, διλαδή (τ.-ε.) δε μπόρεσε να χάσει την καταπίεση του ενός λαού απ' τον άλλο και να κάνει τεχνίλ ισότιπα και αγιαχτασελίχ τον λαόν. Μα γιατί έτσι έντουν; Απ' αυτό, ότι όλες αυτές η ρεβολιούτσες, αντάμα και η ρεβολιούτσια του Φλεβαρί του 1917 στη Ρωσία, μετάλαζαν χοριστός ανθρώπους, μετάλαζαν τις κυβερνήσεις, μα το σίστιμα τις εκσπλοατάτσας του ανθρώπου από άνθρωπο απέμενε κι' όλη η εκσυζία απέμενε στα χέρια τον εκσπλοατάτορον. Κ' εκεί, όπου ίνε εκσπλοατάτσια κι' ακόμα νόμιμα πιμένι-πα (υζαχόνεναια), όπου ένας άνθρωπος ζει απ' τον ιδιο του άλου, όπου ένα μικρό κυμυλίτς άνθρωπι ζώνε πολί πλύσσεκα, δίχως να κάνουν τίποτα, και μιλιόνια άνθρωπι δουλέθοντας μέρα και νύχτα ζώνε μισοπιναζμένα εκεί δε μπορί να ίνε ισότιπα ανάμεσα στους ανθρώπους και κι' άλλο πολλά ανάμεσα στους ανθρώπους τον λυγές λυγές εθνικοτίτον. Κάθε εκσπλοατάτσια του ανθρώπου ίνε θία (νασίλνι). Κι' αλήθια, κανέναν-πα με το απλογνύτ το ιςστάχ δε θα πιάνι να δουλέβι στον άλονα για να πιναί απλόγυτ με την ταιφά-του. Μπαρόχ μόνο με τι θία και το κόμπομα μπορίς να ζυρλαίσις τα μιλιόνια τον ανθρώπον να δουλέβουν για ένα κυμυλίτς παράσιτα-αχαμάτιδες (μπεζντέλνικι). Και όργανο τις θίας στα χέρια τον καπιταλιστόν και τον πομέστζικον ίνε απ' όλα έμπρο η κρατική εκσυζία. Με άλλα λόγια—ο στρατός, η πολιτσία, η ζζανταρμέρια, τα δικαστίρια (συντί), η φιλαχές. Μα μονάχα με τι θία πολλά κερό δε θα μπιχιτραεφτίς, και κι' άλλο πολλά, που αφτί ίνε θία τις λον μικρίς μιοψιφίας (μενσεινσεθό) πάνο στη λον μεγάλη πλιοψιφία. Γι' αυτό η εκσπλοατάτορι, τίς και πό κι' αν ίνε, πάντα-πα μαγανέβουν να σκεπάσουν τι θία-τους με το κόμπομα. Και νά μια απ' τις

λον ουγόνκας φόρμες κε ένα απ'τα μέσα, το κόμπομο τον δουλεφτάδον για τος καπιταλιστές κε πομέστζικους ίνε ι διάδοσι (ραςπροστρανιένιε) το εθνικό ντυσσεμανλίχ κε το στέκσιμο τις ανισότιτας ανάμεσα στους λυγας λυγας λαύς.

Αφτό το εθνικό ντυσσεμανλίχ ι μπουρζουαζία το σπέρνι με τιν τεκμίλ πσέφτικι διδασκαλία, πυ λεί, ότι ταπλός άλα έθνι για ράτσες ίνε καλίτερες απ'τις άλες, ότι αφτές ίνταν ατίτκες απ'τιν ίδια τι φίσι, ίτε απ'τον ίδιο το θεό, ότι μπουρόν κε πρέπι να χιριαρχόνε (γοςπότςτθοθατ) πάνο στα άλα κε τις ράτσες. Για παράδιγμα, ι έτσι λεγόμενι θεωρία για τις ράτσες, πυ τι διαδίδουε τόρα με κσεχωριστό φανατιζμό ι φασίστες, μαγανέθι να χορίσι τιν ανθρωπότιτα απ'το χρώμα (τςθετ) το δέρματος τον μαλιόν, απ'τι φόρμα το κρανίου (τζέρεπ) κ. τ. λ., να χορίσι τος ανθρώπους σε «πσι-λές» κε «χαμιλές» ράτσες κε να θάλι στον τόπο το πολέμιζμο τον τάκσεον το πολέμιζμο τον ράτσεον, το πολέμιζμο τον λαόν.

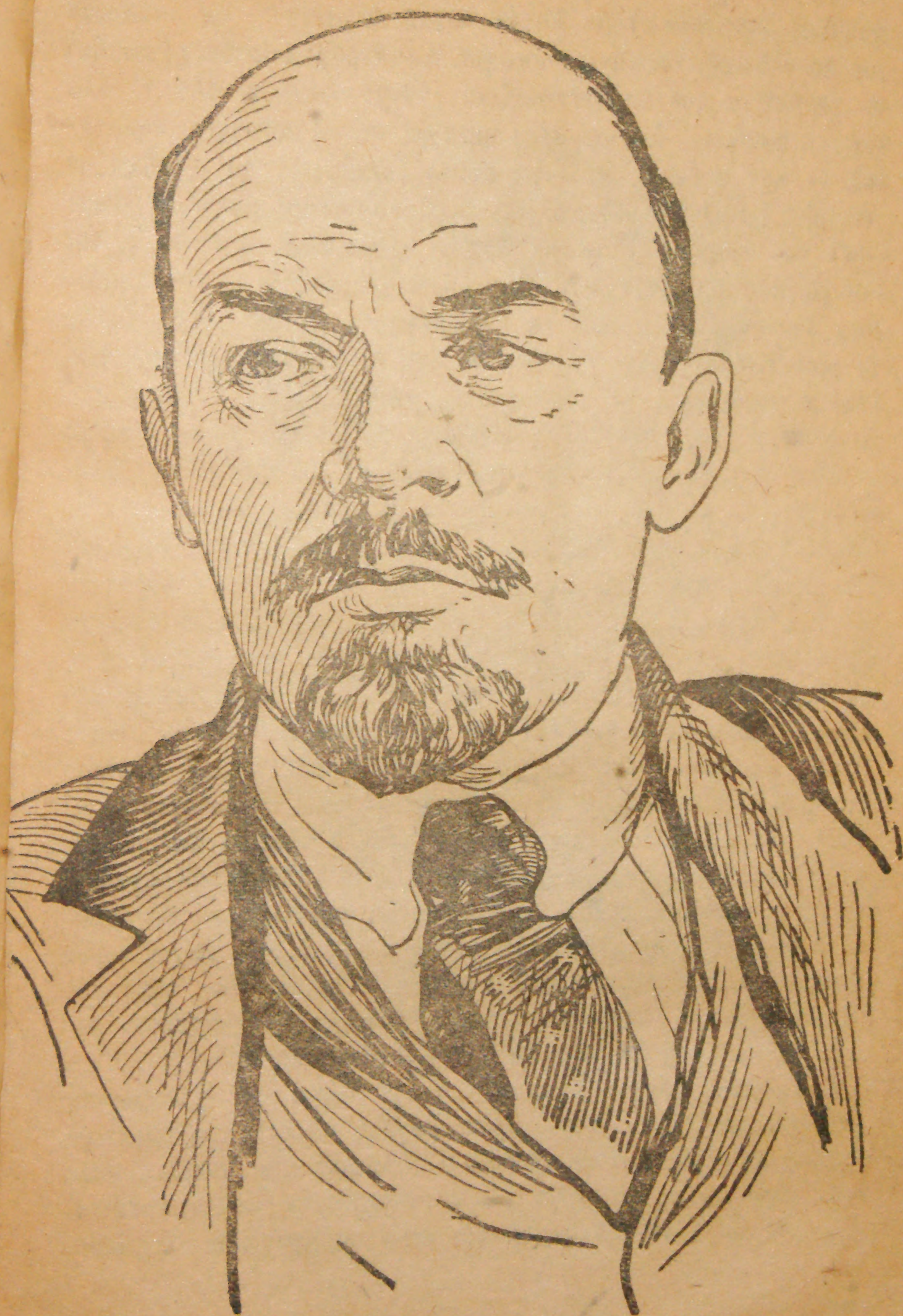
Όλα τα μαγανέματα, τιν ανεργία, το γαριπλίχ κε τιν πίνα, πυ ίνε στις καπιταλιστικές χώρες, κε πυ νίεσκουε, τίλογα το κσέρουμε, απ'το σφετεριζμό (πριςθοένιε) το κσένου ζαμέτ, διλαδί απ'τιν εκσπλοατάτσια, ι μπουρζουαζία τις κάθε χώρας μαγανέθι να τα εκσιγίσι μ'αφτό, ότι, τα άλα έθνι ι άλι λαί ζόνε ταπλός καλά κε τος πατζαρίζουε να κσετιλίχσουε το νικοχιριό-τους, τιν κυλτύρα-τους τιν εθνικί ισχί-τους. Απ'εδό κάνουε τα σιμπεράζματα (βίθοντι) για το ότι χριάζετε να ντυκυσσέδουε για να χαπατέδουε κσένα τόπατα, για να πάρουε απικίες (κολόνι). Όλι ι ιστορία το καπιταλιζμό λεί γι'αφτό.

Ο Λένιν στα 1920 στο δέφτερο κονκρέσο το Κομουνιστικού Ιντερνατσιονάλ έλεγε γι'αφτό, τίλογα ι καπιταλιστές τον μεγαλίτερον χορόν με τα χέρια κε το έμα τον εργατόν κε χοριατόν αγάλια αγάλια άρπαζαν τις απικίες τι μια ίστερα απ'τιν άλι κ'έφταγαν τος εκατοντάδες μιλιόνια ανθρώπους σκλάβους (ραμπόθ) το καπιτάλ. Έτσι κανά 35 χρόνια έμπρο απ'το ντυνιάτικο ντυκόςς ι έκσι μεγάλες καπιταλιστι-

χές χώρες υπόταξαν (ποντζινίλι) ως 250 μιλιάνα κόσμου τον απικιών. Κε έμπρο απ'το ίδιο ντυχός το 1914 ο αριθμός (τζισλό) το καταπιεζόμενο απικιακό κόσμου έσοσε ως ένα μιλιάρντ ανθρώπους. Ίστερα απ'το ιμπεριαλιστικό ντυχός το 1914-1918, πυ το πέραζαν ι καπιταλιστές κάτω απ'το ζίνθιμα τις «εθνικό χυτχαράιμυ» ι δύναμι τις εθνικής καταπίεσις κε ι ποσότητα τον καταπιεζόμενον λαόν όχι μόνο δε μίκρεναν, μα άλλο λυγάς μεγάλωσαν. Αντίς ένα μιλιάρντ ίστερα απ'το μπίτεμο το ντυχός στην κατάσταση τον καταπιεζόμενον κε εκσπλοτίρουμενι κατέθαν ένα μιλιάρντ χ'ένα τέταρτο άνθρωπι. Κι' όλος ο κόσμος ε'όλο το ντυνιά ίνε ένα μιλιάρντ κε τρία τέταρτα. Όστε απ'ένα μιλιάρντ εφταχόσια πενίντα μιλιάνα κόσμου το ντυνιά, ένα μιλιάρντ διαχόσια πενίντα μιλιάνα θρискόντανε κάτω απ'τιν εθνικο-απικιακή καταπίεσι.

Έντιριμ απ'τα πενταχόσια μιλιάνα πυ απέμιναν θα θγάλυμε τα εκατόν εδδομίντα μιλιάνα το κόσμου τις ΕΣΣΔ, πυ ίστερα απ'τιν Οχτοβριανή σοσιαλιστική ρεβολιούτσιά το 1917 γλίτοσε τεχμίλ απ'τιν τίλογο κι'αν ίνε-πα καταπίεσι τότε απομένι κατλίγο παραπάνο απ'τα τριαχόσια μιλιάνα ανθρώπους, ι χώρες τον οπίον ε'αφτό γιά τον άλλο βαθμό (στέπεν) έχυνε απικίες κε μισοαπικίες κε τις καταπιέζουνε. Ίνε γρικόμε-νο, ότι κε ε'αφτές τις χώρες όλος ο κόσμος δεν ίνε απ'τους εκσπλο-τάτορως, μα μόνο το ένα μικρό μέρος ίνε πομέστζικι κε μπουρζουαζία. Δεν πρέπει να λιζμονόμε έτσι κι'αφτό, ότι απ'τιν απικιακή καταπίεσι μπαςεχά, αφτές ι ιμπεριαλιστικές χώρες περάζουνε άλιαχ εχλιρί καταπίεσι κε εκσπλοατάτσια τον εθνικόν μιονοτίτον κε μέσα στις απλυγνός-τους χώρες.

Στις μέρες-μας ε'όλες τις καπιταλιστικές χώρες ι πιο φανατική φορίς (γιάρι νόσίτελι) το τεχμίλ άγριυ νατσιονα-λιζμό ίνε ι τέτιες φασιστικές χώρες, σαν τι Γερμανία, Για-πωνία, Ιταλία κε Πολονία. Αφτές κε χιρίτουμε (προποθέντιθα-ιωτ) κε ετιμάζουμε το κενύριο ντυνιάτικο ντυχός γιά το κσαναμίραζμα κε τιν κι' άλλο μεγάλη καταπίεσι τον απικιακόν λαόν γιά να αρπάκουμε κενύρια τόπατα κε απ'όλα έμπρο

για λογαριασμό τις ΕΣΣΔ. Σκεπάζοντας τις αρπαχτικές-τους προθέσεις (ναμερένια) με λυγές λυγές διγίματα κε' νταύσσα για το «εθνικό ντοστούνιστβο», για την ιπεροχί (πρεβοςχόντστβο) του γερμανικού για το γιαπωνέζικου έθνους πάνο ς' όλα τ' άλλα έθνη, ι φασίστες έκαναν τι Γερμανία κε Γιαπωνία κριότε-ρες κε λον φοδερές ντυκωσί εστιες (οστζαγί), πυ φοδερίζουν την ιρίνι (μιο) με κενύριο προτάκωστο εματιρό μακελιό (μπό-ινια) τον λαόν. Ι Γιαπωνία άρταχ χυπαράισε απ' το Κιτάι ένα μεγάλο όμπλαστ—τι Μαντζουρία με κόσμο ος 30 μιλι-όνια ανθρώπους κε κυτέβι να κυτζιρέφκετε έμπρο στο θάθος του ίδιου Κιτάι. Έτσι κε κσέρουμε ότι ακόμα τί εν ι φασιστική Ιταλία χαπάτεψε με αρπαχτική επίθεσι στην Αφρική την Αδισινία κ' έκανε τα δέκα μιλιόνια κόσμο τις χόρας αφτίς σκλάβους τον ιταλόν μπανκίρον, εμπόρον κε παπάδον. Δια-δίδοντας, το εθνικό ντυσμανλίχ κε φιτέδοντας το εσοβινισμό, διλαδί τέτιο έσθιμα (τσούδστβο), όταν ο άνθρωπος λιζμονάι τις τακτικές αντιθέσεις μέσα στο έθνος κε θάζι το έθνος-το κι' άλλο πσιλά απ' τις άλες εθνικότητες, ι μπουρζουαζία θέλι να επιτίχι διο σκοπός. Πρότο μαγανέβι να δικελογίσι (οπραδντάτ) τα λιστρικά (ραζμπόινιτσια) αρπάζματα κε τις λιστέψεις τον κσένον χορόν κε λαόν (όπος το κάνι τώρα ι Γιαπωνία κε ι Ιταλία κε ετιμάχκετε να το κάνι ι Γερμανία) κε, δέφτερο αποτραβάι την προσοχί κε τις δινάμεις του προλεταριάτου κι' όλον τον δουλεφτάδον τις χόρας-τις απ' το τακτικό πολέμιζμα, κε μ' αφτό διναμόνι την εκσυσία-τις κε κι' άλλο πολά μεγαλόνι την εκσπλοατάτσια. Όστε, το εθνικό ντυσμανλίχ κε την εθνι-κή καταπίεσι ο καπιταλισμός άλιαχ τα χριάζετε. Δίχος αφτά ι μπουρζουαζία κε ι πομέστζικι δε θα μπορούσαν να κιοιάρχον. Κε άλλο λυγές, δίχος την αδερφική ένοσι τον δουλεφτάδον δεν έχι τζαρά να χυτχαρέφκεσε απ' την εθνική καταπίεσι, απ' την καπιταλιστική εκσπλοατάτσια, δεν έχι τζαρά να χάσουμε τους καπιταλιστές. Νά γιατί ι πρότι μεγάλη δάσκαλι τις εργατικές τάξεις κι' όλον τον δουλεφτάδον—ο Μάρκς κε Ένκελς—όλο τον κερό-πα προσκαλύσαν τους εκσπλοατίρουμει κε τους καταπιε-ζόμενους όλον τον εθνόν κε τον λαόν να ζμίκσυνε τις δινά-

μης-τους για το πολέμισμό χαρσού στον καπιταλισμό, για το σοσιαλισμό.

Την πρόσκλησί-τους ο Μάρκς και Ένκελς στα 1848 την εκφράσανε για πρώτη φορά με το μεγάλο σύνθημα. «ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΗ ΟΛΥ ΤΥ ΚΟΖΜΥ, ΕΝΟΘΙΤΕ!», πόιο απ' αυτό τον κερό έντον μαχιτικό. Ιντερνατσιοναλιστικό (ντυνιατικό) σύνθημα, που σορέβι κάτω απ' τις κόκινες ρεβολιουτσιόνι σιμέες-τους προλετάρους και τους καταπιεζόμενους όλου του ντυνίου. Ο Λένιν και Στάλιν σταθίκανε μεγάλι και μεγαλοφίς σινεχιστές (προντολζζάτελι) το έργο του Μάρκς και Ένκελς. Αφτί κι' άλλο αναπτίκανε κ' εκσίγισαν (ραζιασνίλι) στους δουλεφτάδες τι διδασκαλία του Μάρκς και Ένκελς, ότι δίχος την αδερφική έννοσι του δουλεφτάδου όλον τον εθόν, δίχος τι μπέκκι έννοσι τον εργάτον και χοριατόν με επικεφαλής τους εργάτες για να τους πιο οργανομένους και τακσικά σινιδιτύς, δεν έχι τζαρά να χάσουμε τους καπιταλιστές και πομέστζικους για να πάρουμε την κρατική εκσυζία και να κάνουμε τι διχτατορία του προλεταριάτου. Και δίχος τι διχτατορία του προλεταριάτου δεν έχι τζαρά να χτισουμε το σοσιαλισμό και δεν έχι τζαρά να χάσουμε την εθνική καταπίεσι.

Όλι ι ιστορία του πολέμισμού του προλεταριάτου και τον δουλεφτάδου λαόν τις ΕΣΣΔ για το χυτχτραίμό-τους απ' το ζιγό τις αφτοκρατορίας (σαμοντερζζάθιε) και το καπιταλισμό, για το χτίσιμο τις κενύριας σοσιαλιστικής κινονίας πάνο στι θάσι του αιαχτασσίχ τον λαόν τεκμήλ επιθεθέοσε, ότι ι λενινιστικο-σταλινική εθνική πολιτική, που περάζι ι πάρτια του κομμουνιστόν ίνε σοστί.

Ας ντρανίσουμε τις ρεσπόμπλικές-μας και τα εθνικά όμπλαστ και θα δόμε, στο τί ίνε το μεγάλο αγιαχτασσίχ και ι ισχί τον λαόν τις ΕΣΣΔ.

Μα για να φανταστήμε (πρενσταβλιάτ) φοσερά και να χρικίσουμε καλύτερα, τι έχουμε σήμερα, πρέπι τζόλμασα κοντά να φέρουμε στο νό-μας, τί ίτανε έμπρο απ' την Οχτοβριανή ρεβολιούτσια του 1917.

Ι ΤΣΑΡΙΚΙ ΡΟΣΙΑ ΙΤΑΝΕ ΦΙΛΑΚΙ ΓΙΑ ΤΥΣ ΛΑΥΣ

Ο Λένιν ίπε τιν τσαρικί πομεστζικο-μπυρζουαζικί Ροσία, φιλακί για τυς λαύς. Κε αλίθια, το ζίσμο τον πολι-
άριθμον εθνικοτίτον τις τοτινίς Ροσίας ίτανε τόσο θαρί κε
σινεφιάρικο, ότι ίχε τζαρά να το σινκρίνις (σραβνίτ) μόνο με
το ζίσμο στι φιλακί. Άντα ίταν ο τζάρος, ι πομέστζικι κε
καπιταλιστές, γενικά όλι ι δουλεφτάδες ζύσανε άλιαχ θαρέα,
μα απ' όλα πολά ανταγιάνεφτι ίτανε ι κατάσταςι τον δουλε-
φτάδον τον μι ροσικόν εθνικτίτον, πυ τυς έλεγαν τότε
περιφροντικά (πρεζρίτελνο) «αλοεθνίς». Απ' τε σκληρί εκσπλοα-
τάτσια μπαςεχά καταπιέζανε τυς δουλεφτάδες κε πολιτικά,
έκοθαν τζαχ τα λον χριαζόμενα ανθρωπινά οχύρια-τυς, πυ,
κατ'λίγο-πα αν ίταν, ίχανε ι δουλεφτάδες τις ροσικίς εθνικότητας.
Σαν δικεολογία (σπροβντάνιε) τις τέτιας καταπίεσις ι ρόσι
πομέτζικι κε καπιταλιστές έλεγαν, ότι ίδια ι φίσι χόρισε τι
ρύσικι φιλί (πλέμια) ανάμετα σε πολές άλες σαν πιο δυνατί
κε με τάλαντο. Ι ίδια ι ιστορία απόδixε τιν ανισότιτα τον
μικρόν φιλόν με μας». Αφτά τα λόγια, πυ γράφτιχαν στα
1908 σε μια απ' τις πιο τζερνοσότενι τσαρικές εφημερίδες στι
«Νόβοε θρέμια», τεχμιλ μιάζυν αφτό, για το τί στις δι-
κέε-μας μέρες λέγυνε ι γερμανί, γιαπωνέζι, ιταλί κε' άλι
φασίστες δικεολογόντας τις λιστρικέε-τυς δουλιέε κε προθέσις.
Κάτο απ' τα σινθματα, ότι, ταπλός, «ίδια ι φίσι χόρισε»,
«ο ίδιος ο θεός έχρισε», ι ρόσι τσόρι σε εκατοντάδες χρόνια
χαπατέθανε, λιστέθανε, κε καταπιέζανε τις πολιάριθμες εθνι-
κότιτεε στα μακρινά γιαγάιδα τυ Ιρινικού οκεανού κε στι Σιδι-
ρία, στι Μεσέα Ασία κε στο Βόλγα, στιν Υκρανία στον
Κάφκασο κε στα γιαγάιδα τις Βόριας, Βαλτικίς, Μάδρις κε
Κασπίας θάλασσας. Πίσο απ' τυς τσαρικύς γενεράλυς πυ χα-
πάτεθαν τις εθνικέε σκράινεε, δάιναν αμέτος κε ο ρόσος
τζ νόβνικος κε ο ζζαντάρμος, ο φαμπρικάντις κε ο έμποροε,
ο πομέστζικος κε ο παπάς. Κε όλι αφτί, γιαν τα ούρια

ρόφαναν το έμα τον δουλεφτάδον κε τράδαναν άπιρες πλύσιες. Λον τα πλοντορόντι κε πλύσια από σφέλιμα οριχτά (ισκοπάεμμε) τόπατα, λον τα πιχτά όρατα, λον τα καλά τόπατα τα έπεργαν απ' το ντόπιο κόζμο, κε τα έδυγαν στους ρόσυ γενεράλως, πομέστζικως, παπάδες, κυλάκως κε φαμπρικάντε. Φόντις πιμενισκάν δίχως τόπο, δίχως σπίτι, ο ντόπιος δουλεφτάδικος κόζμος, ίτανε ζυρλαιμένος να παί να δουλέβι ε' α' φτός τυς υποδουλοτές (ποραμποτίτελι) με λον θαριές, δουλιές, σινθίκες (οσλόδια) τις δουλιάς.

Με έμα, δουλεφτάδικο ίθρο κε δάκρια ίτανε ποτιζμένο στα εθνικά κράι όπως κε σε όλη τιν τσαρική Ροσία ι μπιτζανέες τον πομέστζικον, τα χυτράιδα τον κυλάκον, ι καπιταλιστικές φάμπρικες κε τα εργοστάσια. Πάνο στι χαμπύρα τον δουλεφτάδον, με τα δουλεφτάδικα καπικια-τους έχτιζαν εκκλησίες κε μοναστίρια, πυ ίτανε όπλο τις κι' άλλο λίστεπσις τυ εθνικού κόζμυ. Ι κοτάστασι τον δουλεφτάδον τον εθνικόν ραιόν τότε ίτανε ακόμα κι' άλλο θαριά κε ανταγιάνεφτι ακόμα κε απ' αφτό, ότι απ' τυς ρόσυς καπιταλιστές κε παπάδες μπαεσχά τυς κόμπαναν κε τυς έφτάγαν εκσπλουτάτσια ι δικί-τους πλώσι — ι ντόπιι κυλάκι, κινιάζι, μυλάδες, κσιόνόζι, ραβινι. Κε έτσι, νίεσκεντον διπλί καταπίεσι. Αν θα πάρουμε τιν πώσι κι' αν ίνε-πα εθνική-μας ρεσπόμπλικα κε όμπλαστ, κε θα μάθουμε τιν ιστορία-τους έμπρο απ' τιν προλεταριακή ρεβολιούτσια τυ 1917, τότε φανερά έχι τζαρά να ντρανάς, ότι όλι ι ιστορία ίνε γιομάτι μόνο με πίκρες, απάνθρωπα βάσανα κε δάκρια. Νά, για παράδειγμα, τί έλεγε το Φλεβάρι τυ 1936 στι σινεδριάσι τυ ΒΤΣΙΚ (Πανρωσικό κεντρικό εκτελεστικό κομιτέτ) ένας ρυκοδοντίτελιος τις κιβέρνις τις Γιακούτικis Αφτόνομis ρεσπόμπλικας ο σιν. Γάμπισσεβ: «Ι Γιακούτια στα περαζμένα χρόνια ίδε όλο το θάρος τις κατάστασις τις απικιαχis οκράινας. Στο πεσίριμο τυ XVII εόνα (θεκ) ι ρόσι καταχτιτές χαπάτεπσαν το κράι κι' ο ντόπιος κόζμος έπαθε σκληρί απικιαχί λίστεπσι με μεγάλες τιμοριες (ρασπράθα). Σόρεβαν πλώσια λια (ντομπίτζα), τα δέρματα, τα έλεγαν τότε «μαλακό ρύχλιαντ». Ι τσαρικο-πολιτείσι

ρόφαναν το έμα τον δουλεφτάδον κε τράθαναν άπιρες πλύσεις. Λον τα πλοντορόντι κε πλύσια από οφέλιμα οριχτά (ισχοπάεμιε) τόπατα, λον τα πιχτά όρατα, λον τα καλά τόπατα τα έπερναν απ'το ντόπιο κόζμο, κε τα έδυγαν στus ρόζus γενεράλus, πομέστζικus, παπάδες, κυλάχus κε φαμπρικάντες. Φόντις πιμενισκάν δίχus τόπο, δίχus σπίτι, ο ντόπιος δουλεφτάδικος κόζμος, ίτανε ζυρλαιμένος να πάι να δουλέβι ε'αφτός τυς υποδουlotές (ποραμποτίτελι) με λον θαριές, δουλιές σινθίκες (υελόβια) τις δουλιάς.

Με έμα, δουλεφτάδικο ιδρο κε δάχρια ίτανε ποτιζμένα στα εθνικά κράι όπος κε σε όλι τιν τσαρική Ροσία: μπιτζανέες τον πομέστζικον, τα χυτράιδα τον κυλάχον, ι καπιταλιστικές φαμπρικες κε τα εργοστάσια. Πάνο στι χαμπύρα τον δουλεφτάδον, με τα δουλεφτάδικα καπίκια-τυς έχτιζαν εκλίσίες κε μοναστίρια, πυ ίτανε όπλο τις κι' άλο λίστεπσις τυ εθνικού κόζμυ. Ι κοτάστασι τον δουλεφτάδον τον εθνικόν ραιόν τότε ίτανε ακόμ κι' άλο θαριά κε ανταγιάνεφτι ακόμα κε απ' αφτό, ότι απ' τυς ρόζus καπιταλιστές κε παπάδες μπαεσχά τυς κόμπαναν κε τυς έφτάζαν εκσπλυτάτσια ι δικί-τυς πλύσι — ι ντόπιι κυλάκι, κνιάζι, μυλαδες, κσιόνόζι, ραβνι. Κε έτσι, νίσκεντον διπλί καταπίεσι. Αν θα πάρουμε τιν πύο κι' αν ίνε-πα εθνική-μας ρεσπόμπλικα κε όμπλαστ, κε θα μάθουμε τιν ιστορία-τυς έμπρο απ' τιν προλεταριακή ρεβολιούτσια τυ 1917, τότε φανερά έχι τζαρά να ντρανάς, ότι όλι ι ιστορία ίνε γιομάτι μόνο με πίκρες, απάνθρωπα θάσανα κε δάχρια. Νά, για παράδειγμα, τί έλεγε το Φλεβάρι τυ 1936 στι σινεδριάσι τυ ΒΤςΙΚ (Πανροσικό κεντρικό εκτελεστικό κομιτέτ) ένας ρυκοδοντίτελιος τις κιθέρνισις τις Γιακούτικis Αφτόνομis ρεσπόμπλικas ο σιν. Γάμπισσεθ: «Ι Γιακούτια στα περαζμένα χρόνια ίδε όλο το θάρος τις κατάστασις τις απικιακίς οκράινας. Στο πεσίριμο τυ XVII εόνα (θεκ) ι ρόσι καταχτιτές χαπάτεπσαν το κράι κι' ο ντόπιος κόζμος έπαθε σκληρί απικιακή λίστεπσι με μεγάλες τιμοριες (ραεπράθα). Σόρεθαν πλύσια λία (ντομπίτζα), τα δέρματα, τα έλεγαν τότε «μαλακό ρύχλιαντ». Ι τσαρικο-πολιτσειν

εκσυζία, ι λιστές τυ εμπορικό καπιτάλ αντάμα με τυς για-
χύτους τοεόνους κε κυλάκους σκλάβοναν κε αχιέφτα έκαναν εκ-
πλοατάτσια τις δουλεφτάδικες μάζες τον γιαχύτον, εθένκον,
οντύλον (γινκαγίρον), οραθεντλάνον (κύκτζι) κε τις άλες,
μικρές εθνότιτες τις Γιαχύτιας. Ο σκοτινός άμαθος λαός, ζύ-
σε άλιαχ παρακάτα κε μισοπιναζμένα. Ι γορίπ πυ ιτανε ι
θασικί μάζα τυ κόσμου, έτρογαν συρογάτα, το χαμπύχ τον
δέντρον τις ρίζες τον φυτόν, γιά τα μισοσαπιμένα πσά-
ρια. Ι πίνα ιτανε παντοτινό φαινόμενο (γιαθλένιε). Βασίλεβε ι
αμάθια, ι αμορφοσιά (νεθέζζεσθo), ο αριθμός τον γραματι-
ζμένον τέχα σόνιςσκεν ος τα 2 προτσέντα. Στα σπίτια στο
ένα μισό ζύσαν ι άνθρωπι, κε στο άλλο μισό, όπου θρισκόντανε
τα ζόα πιχτά ύτε το χοριζότανε με γυνέα. Ο κόσμος, ας τ'
ασιλί-τ δεν ίκσερε-πα τι γιατρικί βοίθια. Τα θαρέα πόνους—το
τυμπερκυλιόζ, το τράχομα—έβαλαν στις πλατιές μάζες μπέ-
κχο φυλέα. Ι γιαχύτι θρισκόντανε πας το χάθιμό-τους κε
κάμποσες εθνότιτες πσιρσαν τεκμίλ να χάνουντε απ' το ντυ-
νιά. Σίμφονα με τιν απογραφί τυ 1926 έμιναν 396 νυμάτ
οντύλι κε όλο όλο 17 νυμάτ τζυδάντσι.» Το ίδιο έχι τζαρά
να πικε κε για τυς μαρίιτους (το μαρίισκι αφτόνομο όμπλαστ
θρίσχετε σιμά στο Βόλγα λίγο πιο νότια απ' τιν πόλι Γόρκι)
Ι μπογιάρι, ι πομέστζικι κε ι τζινόθνικι μπέλικσαν τα καλίτερα τό-
πατα κε χυλντατράισαν τυς μαρίιτους στα όρατα κε στυς θάλ-
τους (μπολότα). Απ' τιν πίνα, απ' τυς πολύς πόνους —
τράχομα, τυμπερκυλιόζ, ζομπ — ο λαός πεθένιςσκε.

Άλιαχ πολά μικρά πέθαναν στι Ροσία έμπρο απ' τι
ρεβολιούτσια. Περισότερο, παρά σε κάθε άλι ευρωπαϊκή χώρα.
Μα ι τορινί τεριτόρια τυ Μαρίισκι αφτόνομου όμπλαστ κε
τότε-πα μπιλλάιβεν με τα πολά θάνατα. Ος τα 50 προτσέν-
τα μικρά πεθένιςσχαν εδό στο πρότο χρόνο τυ ζίσμου-τους
πολά απ'τα 25 προτσέντα όταν ιτανε από 1 ος τα 4 χρο-
νόν.

Ι γέρι όταν έρχουντε στο νό-τους τα περαζμένα χρόνια,
αλίθια λέγυνε:

Αν δε θα ιταν ι Οχτοθριανί ρεβολιούτσια, αν δε θα ιταν

ι μπολσεβίκι, ι μαρίτσι τεκρίλ θα χάνονταν απ' το ντονιά.

Περνόνανε χρόνια, περνόναν εόνες
Δεν ίχαμε ίτζ-πα κανά λυγάς θαχτ
Ζζαντάρμι κε πάνι κε κσιόνόζι ν' πυπάδες
Γιαν λίκι παντό κινιγόναν εμάς.
'Ν' το σρόμπολ, ταςσμάκ διτσόνιςσαν μας
Μπουλιάιθαν τα ράσες, μπουλιάιθαν τ' αμπλάτια.
Μεγάλ με μικρί όλο ίχανε πόνια.
Απ' λον τα μικρά-τους τα χρόνια.

'Ετσι γράφανε στο μεγάλο-μας αρχιγό σιν. Στάλιν λί-
γιο έμπρο δουλεφτάδες τις Σοβιετικές Μπελορύσιας στο μεγάλο
πίμα-γράμα-τους, πυ το υπόγραψαν διο μιλιόνια άνθρωπί.
Πάλι γι' αφτά τα θαρέα περαζμένα χρόνια φέρυν στο νό-τους
κε ι δουλεφτάδες τις Γρύζιας στο γράμα-τους στο σιν. Στάλιν.

Δεν ίχαμε καμιά χαρά, το χασιθέτ δεν ίχε άκρα.
Σκοτίν ανκάλιαζεν-μας πάντα κε σκιλίσια ήταν ι ζοί-μας
Τ' αρσούκα όπλα τυ ντυσσανύ, θγάλιςσαν το πεσί-μας.

'Ετσι ζύσανε έμπρο απ' τι Μεγάλι σοσιαλιστική ρεβολιού-
τσια ι πολιάριθμι λαί τις ΕΣΣΔ.

Απ' αφτό, ότι ι κατάντασι όλον τον εθνικοτίτον σιν
τσαρική Ροσία ίτανε ανταγιάνεφτα θαριό ίνε φανερό, ότι το
ζίσιμο απλόγυ-τ χριάζεντον να σκυντάι αφτές τις εθνότιτες
να ζμιχτόν για να πολεμίσυνε χαρσού στον τσαριζμό. Ι κα-
πιταλιστές κε ι πομέστζικι φοδόντανε αφτό το ζμίξιμο κε
μ' όλα τα μέτρα μαγανάιθαν να χολντατρέδυν το ένα έθνος
πάνο στο άλο κε να σπύρυν ανάμεσά-τους το αιαχλάσσεφτο
ντυσσεμανλίχ. Πολές χιλιάδες κε εκατοντάδες χιλιάδες δου-
λεφτάδες τον λυγάς λυγάς εθνικοτίτον χάθικαν απ' το
εθνικό ντυσσεμανλίχ απ' τα χέρια τον απλογνό-τους τακσικόν
αδερφόν. Δε μπορόμε, για παράδιγμα, να φέρουμε στο νό-
μας δίχος φρίκι (ύζζας) τιν αμιθέα (βζαίμνος) ιστρεμπλιένιε
εχίνες ις άγριες σφαγές, πυ νισσκινταν στον Κάρφακο στον
τσαρικό κερό, ανάμεσα στους γρουζίνους, αρμένιδες, τιόρκους κι

αλα έθνι. Μία μία ο κόσμος ολάκερον αρμένικον γιά τσιρκι-
κον χοριόν κε τζαχ ραιόν εφάχκιντον κε χανιντον όχι απ'τα
χέρια τον τσαρικόν παλάτζ, μα απ'τα χέρια τον κυρπυμένον
δυλεφτάδον. Χοριστά μαγανάιβαν ι ρόσι πομέστζικι, έμπορι,
τζινόθνικι κε ι παπάδες να διαδόσουν (ρασπροστανίτ) τον αντι-
σεμιτιζμό, διλαδί το ντυτσμαλίχ χαρσού στους εθρέυς. Στι
τσαρική Ροσία, τίλογα ίνε τόρα στις φασιστικές χώρες με σι-
κοφαντία (κλεβετά) πας τους εθρέυς κε με τα πογρόμια μαγανά-
ιβαν ν'αποτραθίσουν τιν προσοχή τον δυλεφτάδον απ'το τα-
κσικò πολέμιζμο.

Αν ίτανε-πα, ι διάδοσι του εθνικού ντυτσμανλίχ, ι σκληρή πο-
λιτσέισκι πρεσλέντοθάνια, αν ίτανε-πα το εκσαγόριζμα τις
κυλακιάς, τον παπάδον, ι τσαρική εκσυζία δε μπόρεσεν να
θαστάκσι στην ιποταγή (ποκόρνυστ) τους δυλεφτάδες τον κατα-
πιεζομένον εθνόν. Όχι αρέα μία εδό, μία εκί νίςσκινταν
κσεγέρσις (θαστάνια) τον δυλεφτάδον-νατσιονάλον χαρσού στους
ρόσους κε ντόπιους καταπιεστές. Ακόμα πολλά χρόνια πίσο
στον Αντικάφκασο έγιναν κάμποσες εκσεγέρσις τον χοριατόν:
στα 1912-13 ίτανε εκσέγεργι τον χοριατόν στην Καχέτια,
στα 1841—στι Γύρια, στα 1857—στι Μινκρέλια, κε στο
1858—στιν Ιμερέτια. Ι εκσεγέρσις τον χοριατόν στον Κά-
φκασο κε ίστερα όχι μία νίςσκινταν στους λυγάς-λυγάς τόπους
κε στο λυγος λυγάς κερό. Τίτκες εκσεγέρσις ίτανε όχι λίγες
κε σε άλλα εθνικά ραιόν τις Ροσίας. Για παράδειγμα, στι Μεσέα
Ασία στα 1898 έγινε εκσεγέρσις στο τοτινό Φεργάνικο όμπ-
λαστ, στα 1910—στο Κατά-Κυργάν, στο 1916 ι εκσέγεργι
χαπάτεπσε σκεδόν (ποτζτί) όλι τι Μεσέα-Ασία. Κσέρουμε
ακόμα, ότι στην περίοδο τις ρεβολιούτσιας του 1905-1907 ι
εθνικές οκράινες τις Ροσίας έπερναν μεγάλο μέρος στο κίνιμα.
Στα 1907 ο αντιβασιλιάς στον Κάφκασο, ο γραφ Βοροντσόφ-
Ντασσκόφ έδογε χαμπάρ στο τσάρο, ότι εκί το επαναστατικό
κίνιμα, πήρε διαστάσις (ραζμέρι), πυ «ίνε φοβερές για το
κράτος». Ένα κομάτι τις γυμπέρνιας τις Τιφλίδας κι' όλι ι
γυμπέρνια τις Κυταίδας, γράφκεντον ε'αφτό το χαμπάρ, «ανκά-
λιαστικαν απ' τις ταραχές (βολνένια) του χοριατικού νόζμου πυ

περνύσαν με πογρόμια τον μπιτζανέον τον πομέστζικον, με άρνισι (οτκάζ) τον χοριατόν να πλυγαρίσουν τα ποθίνοςτι, με μι αναγνόρισι τις χοριάτικισ εκουσίας-τους, με θιέο χαπάτεμο τον ατομικόν τόπατον, με μαζικό κόπσιμο στα κρατικά κε ατομικά (τζάστνιε) όρατα· στο Τμπιλίσι (Τιφλίδα), στο Βαχύ κε σ' άλες, πόλις τυ κράι (τυ Κάφκασυ) σχεδόν κάθε μέρα νίεσκινταν ζαμπαστόφκες τον εργατόν όλον τον προφέςιον τζαχ ος τις σπιτί γιαλτζάδες αντάμα...»

Ελμπέτ, όλες αφτές τις εκσεγέρσις ι τσαρική κιθέρνισι σκιλιρά τις νταγατράιβε. Νά τί έγγραφε κανά 70 χρόνια πίσο ο τσαρικός γενεράλος Ερμόλοφ για το νταγατράιμο τις εκσεγέρσις στι Γρόζια: «Νταγατράισαν κε έκαψαν τα εκσεγερμένα χοριά, τα μπαχτζάιδα κε τις σταφιλέες-τους τις έχοψαν τζαχ

Πός τιμόρισε ι αφοκρατορία τος στασιαστές στι Μεσέα-Ασία στα 1916.

ος' τα αρζείς-τους κε ίστερα από πολλά χρόνια δε θα έρτουν ι
προδότες (ιζμένικι) στην εμπιρνί-τους κατάστασι! Το τεχνίλ
γαριπλάιμο θα ίνε το θασάνιζμά-τους». Έτσι κάνανε τους
εξεγεργμένους ι τσαρικί γενεράλι κε ετι Μεσέα Ασία, έτσι τους
έφταγαν κε ετους άλλος τόπος.

Γιατί όλες αφτές ι εξεγέρσις τον δουλεφτάδον στα
εθνικά ραιόν μπίτεθαν με ίτα (ποραζζένιε); Γιατί ίτανε
ντυσεμανλίχ ανάμεσα ετις εθνικότιτες, ι δινάμις ίτανε κοματια-
ζμένες κε δεν ίτανε ένα ενιέο ρεβολιυτσιόνι ρυκοθότςτθο. Κε
νά, όταν ετι σοσιαλιστικί ρεβολιούτσια τυ 1917 όλι ι καταπιε-
ζόμενι λαί αντάμα κε κάτω απ'το ρυκοθότςτθο τυ επαναστατικύ
ροσικύ προλεταριάτυ με επικεφαλίς τι μαχιτικί μπολσεβίκικι
πάρτια τυ Λένιν—Στάλιν έζμικσαν τις δινάμις-τους, τότε
νίκισαν. Πίρανε τιν τζαρά λέφτερα να χτίσουνε το κενόριο,
χαρόμενο ζίζιμό-τους.

Ι ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΚΣΥΣΙΑ ΔΙΜΙΟΥΡΓΙΣΕ ΤΟ ΑΓΙΑΧΤΑΣΣΛΙΧ ΚΕ ΤΟ ΤΖΙΤΖΑΚΙΖΜΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΙΣ ΕΣΣΔ

«Τον Οχτώβρι το 1917, όταν κσετιλίχτικε σ' εμάς η μεγάλη προλεταριακή ρεβολιούτσια, όταν νκρεμίσαμε τον τσάρο, τους πομέστζικους κε τους καπιταλιστές, ο μεγάλος Λένιν, ο δάσκαλός-μας, ο πατέρας-μας κε πίδαγογός-μας, ίπε, ότι από τόρα δεν πρέπει να ίνε νε κηρίαρχι, νε ιποταγμένι λαί, ότι η λαί πρέπει να ίνε ένα κε λέρτερι. Μ' αφτό παράχουε στο μυρμόρ τιν παλιά τσαρική, μπυρζουαζική πολιτική κε κίρικε τιν κενύρια, μπολσεβίχικη πολιτική—τιν πολιτική το αγιαχτα-σλίχ τιν πολιτική τις αδερφοσίνις ανάμεσα στους λαούς τις χώρας-μας».

Έτσι έλεγε ο σιν. Στάλιν το Δεκέμβρι το 1935 στει σίσκεπσι τον εμπρολάτον κολχόζνικον κε κολχόζνιτσον το Τατζικιστάν κε το Τυρχμενιστάν μαζί με τους ρυκοθοντίτελιους τις πάρτιας κε τις κιδέρνις.

Η Σοβιετική εκσυσία απ' τις πρώτες μέρες τίλογα ήταν άρχισε αλθινά να πραγματοποιεί τι λενινιστικο-σταλινική εθνική πολιτική. Οτ' ίτανε το μπασσχαρεφτίρκο κε δυνατό ρυκοθόντ-στωο τις μπολσεβίχικίς-μας πάρτιας, μπορέσαμε αντίς καθιστε-ριμένι, καταπιεζόμενι γαρίπκι κε εθνικά νταγλιμένι χώρα να διμυργίςουμε αν το πόμε με τα λόγια το σιν. Στάλιν, «αφτί τιν όμορφι οργάνουσι τις σινεργασίας (σοτρόντινιτζεστωά) τον λαόν, πυ λέγετε Ένωσι τον Σοβιετικόν Σοσιαλιστικόν Ρεσπό-μπλικόν κε πυ ίνε το ζοντανό προόμπραζ τις ένουσις τον λαόν σ' ενίεο ντυνιάτικο νικοκiriό στον έμπρο κερό».

Για να γίνουμε τεχνικά ισόνομοι με τους ρώσους για τις εθνικές ρεσπύμπλικες και τα όμπλαστ δεν έβρισκαν μόνο τα πολιτικά ονόματα. Χρειαζόνταν να τους δώσουμε τζαρά ν' αναπτύσσεται το νικοσιριό-τους στην πόλη και στο χωριό, την εθνική-τους κουλτούρα, να δημιουργήσουμε τα κάδρα-τους. 'Αμην απ' τα πρώτα χρόνια της ρεβολιούτσιας όλα αυτά δεν είχε τζαρά να τα κάνουμε. Μα όταν μπήκε το εμφύλιο (γραζζζτάντκι) ντυχόταν, όταν είχαμε την τζαρά ν' αρχίσουμε το νικοσιριάτικο χτίσιμο, η κομμουνιστική-μας πάρτια στο δωδέκατό-της σινέδριο τον Απρίλι του 1923 πήρε πάνω στο ντοκλάτ του σιντρόφου Στάλιν την απόφαση απ' όλες τις μαρέες να κάνουμε γιατμή τους λήφτερους λαούς να χτίζουνε το σοσιαλιστικό-τους νικοσιριό και την κουλτούρα. Ο σιντρόφος Στάλιν έδωσε τεχνικά σωστές και φανερές οχάζάνιες, τί πρέπει να κάνουμε έτσι, ώστε να εχτελέσουμε τις αποφάσεις της πάρτιας. Αφτές η οχάζάνιες του σιν. Στάλιν ήτανε τέτρες: πρώτο, να δημιουργήσουμε (σοζτότ) τη σοσιαλιστική βιομηχανία, που να ίνε βάση για το ζμίχτισμο του χωριάτουν λόγια στην εργατική τάξη· δεύτερο, να σιχόσουμε το χωριάτικο νικοσιριό· τρίτο, να κοοπερατιβοποιήσουμε τις πλατιές μάζες του χωριάτουν και κυστάρουν· τέταρτο να κάνουμε τα Σοβιέτ καρδιακά και να ίνε γριχόμενα για τις δουλεφτάδικες μάζες, μ' άλλα λόγια, να καθίσουμε εκεί ντόπιους ανθρώπους και να περάσουμε τη δουλιά αφτόν τον Σοβιέτ, στη ντόπια, καρδιακή γλώσσα· πέμπτο, ν' αναπτύσσεται την εθνική κουλτούρα, διλαδή να χτίζουμε εθνικά σχολιά, θέατρα, κλυμπ, κώρσα ονίβερεσιτέτα.

Ας δώμε τώρα πως τα χωριτά παραδείγματα, πός εχτελέστηκε αφτό το σταλινικό πρόγραμμα. Ας πάρουμε σιφτέ τις ρεσπύμπλικες της Μετέας Ασίας—το Γζιμπεκιστάν την Τυρκμενία και το Τατζικιστάν. Αφτές ήταν η λον καθιστεριμένες απ' όλες τις ενοσιακές ρεσπύμπλικες (και ενοσιακές ρεσπύμπλικες έχουμε τώρα επτά: 1) η ΡΣΦΣΡ, διλαδή τη Ροτική Σοσιαλιστική Φεντερατίβνη Σοβιετική Ρεσπύμπλικα, 2) την Γκρανία, 3) την Αντικαφκασιανή Σοσιαλιστική Φεντερατίβνη Ρεσπύμπλικα και όπου μπένουν η Αρμένια, Γρόζια και το Αζερμπαϊτζάν,

4) τη Μπελορούσια, 5) το Υζμπεκιστάν, 6) την Τουρκμενία και 7) το Τατζικιστάν).

Στον κερό το πρώτο και το δεύτερο πεντάχρονο αυτές οι τρεις ρεσπούμπλικες τόσο αναπτίχτικαν χάλις τίλογα πέρασαν τι στρατά κάμποσον δεκάδον και εκατοντάδον χρόνον.

Σ' αυτές τις ρεσπούμπλικες έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια δενίταν κανά λυγάς θιομιχανία-πα. Και στον κερό τις Σοβιετικές εκσυσίας απ' όλα πολλά στον κερό το πρώτο και το δεύτερο πεντάχρονο στο Υζμπεκιστάν, στην Τουρκμενία και στο Τατζικιστάν έχτισαν πολλές φάμπρικες, εργοστάσια, ιλεχτροστάντισιες και αρδεφτικές εγκαταστάσεις (ορασίτελνιε σοορυζζένια). Το Τασςκέντ (η στολίτσα του Υζμπεκιστάν) που έμπρο ήτανε τόπος όπου σορέφκινταν η τσαρική τζινόβνικι, ζζαντάρμι και γε-νεράλι, τώρα έντυν μεγάλη θιομιχανική πόλι με μισό μιλιόν κόζμο. Εκί ένε μεγάλο τεχστήλνι κομπινάτ, ένα μεγάλο εργο-στάσιο χοριατικο-νικοχιριάτικις μηχανουργίας κι' άλλες θιομιχανικές πρετπριάτιες. Στην πόλι Φεργάν (κι'αφτί ένε στο Υζμπεκιστάν) ένε χλοπτζατο-μπυμάζζνι, μετακσοχλοστικές, παμπακί και άλλες φάμπρικες. Στο Υζμπεκιστάν, τίλογα και στις άλλες ρεσπούμπλι-κες τις Μεσέας Ασίας άλιαχ αναπτίχτικε η φαιματική θιομι-χανία.

Το Τατζικιστάν, πόιο έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια ήτανε θότζινα του εμίρι τις Μπουχάρας και πόιο καμιά-πα δεν ίχε καμιά μικρή φάμπρικά-πα, τώρα έχι πολλές μεγάλες φάμπρικες και εργοστάσια, για παράδιγμα, το εργοστάσιο που κάνι δέρμα, μετακσοχλοστικές φάμπρικες, εργοστάσιο για εθέρια λάδια και άλα. Διμιουργίσαμε άλιαχ μεγάλο ιριγατσιόνι χτίσιμο το Βαχςσετρόι (απ' το όνομα του ποταμιού Βαχς). Αυτό το αρδεφτικό ζίστιμα θα μπορέσι ν' αρδέπσι 67 χιλιάδες εκτάρια τόπο.

Στην Τουρκμενία ένε άλιαχ μεγάλα ζαπάς κυχύρτ, μισα-μπιλίτ και άλλα φυσικά πλούτι, που έχυν ντυνιάτικι σιμασία. Γι' αυτό εκί λον πολλά κσετιλίχτικε τέτια θιομιχανία, που θα ισελιτραίσι αφτά τα πλούτι. Για παράδιγμα στην πυστίνια Καρά—Κομ χτίσαμε εργοστάσιο κυχύρτ, στο Καρά—Μπου-

γάς—εργαστάσιο για το ιεξιτράιμο το μιραμπιλίτι κ.τ.λ. Στην Τυρχμένια χραν χαντάρ αναπτίσετε ι βιομηχανία το νεφτιού.

Μεγάλες επιτιχίες κέρδισαν ρεσπούμπλικες τις Μεσέας Ασίας κε στο χοριάτικο νικοχιριό. Πάνο στι θάσι τις χολε-χτιβιζάτσιας, πνέσσε σε κάμποσα ραιόν στα 95 προτσέντα κε πάνο στι θάσι τις κενύριας τελιοπιμένις (υσοβερεσσένστθοβανι) τεχνικίς, ι αδερφικές-μας ρεσπούμπλικες—το Υζμπεκιστάν κε το Τατζικιστάν έγιναν ι κηριότερι θάσι για τον εφοδια-ζμό (εναμπζζένιε) όλις τις χώρας με παμπάκι. Το Υζμπε-κιστάν στα 1935 έδωσε πολά από 61 μιλιόνια πύτια παμ-πάκι σιρέτς. Χραν χαντάρ μεγάλωσε τιν παραγογί το παμπα-κιά κε το Τατζικιστάν, λον πολά τιν παραγογί το εγιπτιακού παμπακιά καλίσ πιότιτας. Το Τατζικιστάν για παράδιγμα, στα 1935 τίτχο παμπάκι έδωσε κανά μιλιόν πύτια. Μεγάλες επιτιχίες το Τατζικιστάν, Υζμπεκιστάν κε ι Τυρχμένια κέρ-δισαν κε στιν ανάπτικσι τις χτινοτροφίας. Στο Τατζικιστάν, για παράδιγμα, στα 1935 τα μεγάλα κερατοφόρα ζόα όσε-πσαν κατά $12\frac{1}{2}$ προτσέντα, τα μικρά ζόα—κατά 43 προ-τσέντα, τα σιριόδα—κατά $52\frac{1}{2}$ προτσέντα, τ' άλογα—κατά 11 προτσέντα, τα καμίλια—κατά $15\frac{1}{2}$ προτσέντα.

Για τις ρεσπούμπλικες τις Μεσέας Ασίας χοριστί σιμα-σία στιν ανάπτικσι το νικοχιριό κε τις κυλτύρας έχυνε ι όρόμι τις σινκινονίας. Έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια αφτές ιταν σχεδόν χοριζμένα ραιόνια απ' όλο το ντυνιά κε ανάμεσά-τους. Κε στον κερό τις Σοβιετικίς εκσυσίας εκί θάλαμε κάμ-ποσες χιλιάδες χιλιόμετρα πέτρινη στράτα, γρυντοθί κε σι-δεροδρόμους. Στο Τατζικιστάν τόσο αδίνατα ιτανε αναπτιγ-μένες ι στράτες τις σινκινονίας (σοοπεστζένια), όστε μόνο στα 1930 έσσαν το σιδερόδρομο ος το Σταλιναμπάντ—τι στολίτσα αφτίς τις ρεσπούμπλικας.

Τεχμίλ μιθόδικα (εκάζοτζινο) όσεπεσε ι γραματοσίγι κε ι γενικί κυλτύρα όλον τον εθνικόν-μας ρεσπούμπλικον κε χο-ριστά το Υζμπεκιστάν, τις Τυρχμένιας κε το Τατζικιστάν. Έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια ο ντόπιος κόσμος αφτόν τον

ρεσπούμπλικον σχεδόν όλος-πα ήταν αγράματος. Ανάμεσα στους υζμπέκους και τουρκμένους ήτανε ένα-δύο προτσέντα γραμματισμένοι, και ανάμεσα στους τατζίκους όλο-όλο μισό προτσέντο.

Και τώρα η γραματοσύνη εκεί όσепεσε τόσο, όστε στο λον τιμότερο κερό δε θα ίνε κανίς αγράματος-πα. Χτίςτικαν πολλά εθνικά αρχικά, μετέα και ανότερα σχολιά, πολλά κλουμπ και θέατρα.

Όλη η χώρα-μας, που ήταν έμπρο καιπλομένη και θαριζμένη στο πάτο, ίστερα απ'τι ρεβολιούτσια ισόθηκε και τραβίχτηκε στο φος, στον ήλιο. Η εθνότιτες που ζόσαν στο παντοτινό γαριπλίχ, στη σκυτνία και τη διαιδεμονία (ευθερία), τζαχ ίστερα, ίδανε τον απλόγυτους, έμαθαν τις δυνάμεις-τους και με το κι' άλλο μεγάλο αδερφικό γιαννιμ τον ρόσον εργατόν και χοριατόν άρχισαν να χτίζουν το κενόριο, κουλτόρνικο, σοσιαλιστικό ζίσιμο.

Ας πάρουμε το ζίτιμα για τις γινέκες. Στον καιπιταλισμό η γινέκες ίνε κατοπιεζμένες και τις κάνουν εκπλοάτσια, κι' άλλο πολλά, παρά τους άντρες. Και σε τέτιες χώρες τις Ανατολίες σαν τις Ινδίες, το Κιτάι, τη Γιαπωνία, η γινέκα θρίσχετε σε κατάρτασι σκλάβας, που με το ιστάχ του άντρα-της έχει τζαρά όχι μόνο να την κάνουν εκπλοατάτσια, μα και να την πουλίσουν. Σε τέτια κατάρτασι έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια θρισχόντανε και η γινέκες του Υζμπεκιστάν, της Τουρκμενίας, του Τατζικιστάν και τον άλλον-μας σοβιετικόν εθνικόν ρεσπούμπλικον και όμπλαστ. Μα τώρα η γινέκες ε' όλη τη Σοβιετική Ένωση ίνε τεχνίλ ισόνομες με τους άντρες. Αφτές πέρνουν το ίδιο μέρος ε' όλο το κρατικό και νικοκριατικό-κουλτόρνικο χτίσιμο. Αφτό ίχε τζαρά να το ντρανόμε απ'τις ειςκέψεις, που τις πέραζαν η ρυκοβοντίτελι τις πάρτιας και τις κιθέρνις με τους εμπρολάτες ανθρώπους του εθνικόν ρεσπούμπλικον. Εδώ πρέπει να φέρουμε στο νύ-μας το δωδεκάχρονο τατζίκικο κορίτσι πιονέρκα Μαυλιαχάτ Ναχάνγοβα, που για τη σταχανοβί δουλιά-της στο κόρεμο του παμπανιώ πήρε το παράσημο (όρνταν) του Λένιν. Το όριμα

το λαό για το καλύτερο χαρόμενο ζίσιο δάσιν ε' όλι-μας
τι μεγάλη πατρίδα.

Έτσι, όπως και η ρεσπόμπλικη τις Μεσέας Ασίας,
άλλα μεγάλες επιτυχίες ε' όλους τους κλάδους το σοσιαλιστικό
χτίσιμο έχουν και η ρεσπόμπλικη το Αντικαφκάσο—το Αζερ-
μπαιτζάν, η Αρμενία και η Γρόζια.

Αφτές η ρεσπόμπλικη, που ίνε ακόμα ζιγμένες (ος την
επικήροσι τις κενόργιας κονστιτούτιας τις ΕΣΣΔ) στην Αντι-
καφκασιανή φεντεράτια, για τις χοριστές επιτυχίες στο χοριά-
τικο νικοσιριό και στη βιομηχανία βραδέφτικαν με το παράτιμο
το Λένιν.

Η Σοβιετική εκουσία δημιόργησε στις ρεσπόμπλικη το
Αντικαφκάσο άλλαχ δυνατί βιομηχανία. Χαρτό στα περαζμένα
χρόνια άλλαχ όρεψε η βιομηχανία το νεφτιό στο Αζερμπαι-
τζάν, όρεψε η βιομηχανία το μάργανετο, το χάρουνο, τις
γορνουρντάς, και η άλι κλάδι τις βιομηχανίας στη Γρόζια. Έτρα-
φέρταν μεγάλες πρέντιπριάτιες τις χημικές και μπαχίρίτικες
βιομηχανίες στην Αρμενία. Χτίστηκαν δυνατές ηλεκτροστάντιες
για παράδειγμα, σαν το Ριοντές στη Γρόζια και το Ντζοραγές
στην Αρμενία. Μεγάλες ίνε και η νίκης των Αντικαφκασιανόν

ρεσπύμπλικον εἰν ἀνάπτυξι το χοριάτικον νικοχιριό. Κα 80% τον χοριάτικον νικοχιριόν το Αντικάφκασο ἰνε κολε-
χτιβοπιμένα. Οτ' πέρασε αἰτί ἡ κολεχτιβιζάτσια κε ἰσλε-
τραίσανε τιν κενόρια τεχνικί στον Αντικάφκασο, δινάτᾳ ανα-
πτίχτικαν ἡ σπετσιαλνι κε τεχνικές κυλτύρες—παμπάκι, τζάι,
πορτοκάλια, μανταρίνια, σταφίλια, τυτόν. Ἡ πλαντάτσιας το
τζάι, για παράδειγμα, πιάνον τόρα κανά 40 χιλιάδες εκτάρια
τόπο. Στα 1934 εἰρεψαν 50 μιλιόνια μανταρίνια, κε στα
1935—ἀρταχ 60 μιλιόνια.

Στο λιχβιντάριζμα τις αγραματοσίνις κε στο εἰκομα τις
κυλτύρας ἡ Αντικαφκασιανές ρεσπύμπλικες κυτζιρέψταν ἔμπρο
τόσο, ὅστε εἰτάθαν μπααραμπάρ με τα εμπρολάτικα ρύτικα
ραιόν τις χώρας-μας.

Ἡ κομμουνιστικὴ πάρτια κε ἡ Σοβιετικὴ ἐκσυζία διμιόργισαν
το μπέκχο αἰαχταςλίχ ανάμεσα ε' ὁλός τυς λαός το
Αντικάφκασο. Μπαρόχ στον τσαρικό κερό εἰί ἴτανε το λον
φοβερό εθνικό ντυτςμανλίχ. Πυθενά-πα αἰτό το εθνικό ντυ-
ετςμανλίχ δεν ἴτανε τόσο μεγάλο, τίλογα ἴτανε στον Αντι-
κάφκασο.

Τεχμίλ χοριστί ἀνάπτυξι εἰ δινάμι-τις πῖρέ ἡ Σοβιετικὴ
Υκρανία. Αἰτί πῖανι ἑνα ἀπ' τυς λον βασικός τόπος στο
κυλτورνικο-νικοχιριάτικο κε πολιτικό ζῖσιμο τις Ἑνοσίς-μας.
Για να γρικίσαμε φανερά τα πλύτι κε τιν δινάμι τις Υκρα-
νίας, ἀε φέρουμε κάμποσες τσίφρες.

Νά, για παράδειγμα, το Δονμπάς, πυ μπένι στο εἰστάθ
τις Υκρανίας ἑδοσε εἰ χώρα στα 1935—60 μιλιόνια τόνους
κάρβουνο. Κε μπαρόχ το κάρβουνο ἰνε το βασικό γιαχάρ για
τι θιομιχανία. Τα μεταλουργικά εργοστάσια τις Υκρανίας ἰνε
ἀπ' τα λον μεγάλα στο ντυνιά. Αἰτά τα εργοστάσια στα
1935 ἑλῖοσαν εἰκεδόν κατὰ ἑνα μιλιόν τόνους τζυγόν πολά,
παρά ὁλα τα εργοστάσια τις Τζεχοσλοβακίας, Γαλίας, Πολο-
νίας κε Ἰταλίας, μαζί παρμένα. Αἰτό ἑχί τζαρά να πῖε κε
για το λιόσιμο το ατσαλιό. Τα εργοστάσια τις Υκρανίας στα
1935 δόχαν εἰκεδόν κατὰ 1½ μιλιόν τόνους ατσαλί περι-
εότερο, χαρσού στα εργοστάσια τις Γιαπωνίας. Αἰντάμα μ'

αυτό πρέπει να έχουμε στο νού-μας, ότι η Γιαπωνία μετρίσ-
χάτε βιομηχανικά αναπτυγμένη χώρα. Κε στην Υκρανία χτίσταν
η λον μεγάλη ιδεχτροστάντσια—το Δνεπρογές.

Το αγροτικό νικοχιριό τις Σοβιετικές Υκρανίας πιάνι ένα
απ'τους πρώτους τόπους στην Ένοσι. Σχεδόν όλα τα νικοχιριά
τον δουλεφτάδον χοριατόν εκί ίνε χολεχτιβοπιμένα κε πλατιά
ισελιτρέβυνε τα τράκτορ, τα κομπάιν κε τις άλες χοριατικο-
νικοχιριάτικες μηχανές. Η Υκρανία δού ετι χώρα πολά ζαιρέ.
Στα 1935 εόρεπεε περισσότερο από ένα μιλιάρντ πότια ζαι-
ρέ. Κε τα λον πολά τζακυντόρια ζάχαρις τα δού πάλι η Υκρα-
νία. Στα 1935 στην Υκρανία ίτανε χραν χαντάρ όσιμο κε
ετι χτινοτροφία, κατά 200 χιλ. κεφάλια υστραέφταν τα χτι-
νά κε κατά 110 χιλ. τα θόιδα. Ακόμα πολά υστραέφταν
τα πρόβατα κε τα τραγία. Τα εσιρίδα υστραέφταν σχεδόν κατά
60 προτσέντα. Τ'άλογα υστραέφταν κατά 93 χιλιάδες.

Αντάμα με το όσιμο τυ λαϊκού νικοχιριού τις Σοβιετικές
Υκρανίας υσέβι τζάλλα κε το κυλτύρνικο πσέλος-τις. Στο
λιχθιντάριζμα τις αγραματοσινις, στον αριθμό τον εκολιόν,
ονιβερσιτέτον, κλυμπ, βιβλιοθιχόν, θεάτρον κε στον αριθμό
τον υτζρεζζντένιον τις ιδιονομίας η Υκρανία πάι ετις λον
πρότες γράδες.

Λέι αλίθια ο πρόεδρος τυ Σοβιέτ τον λαϊκόν κομισάρν
τις Υκρανίας ο ειν. Λιόμπτζενκο, όταν λέι: «Ετι Σοβιετική
Υκρανία, είντροφι, το ζιζιμο ίντυν καλίτερο, το ζιζιμο ίντυν
κι' άλο εσένκο. Νά γιατί ο ροντονατζάλνικος τυ σταχα-
νοβιχό κινίματος ίντυν το Δονμπάς, πυ έδωσε τον Σταχά
νοφ. Νά γιατί ο Κριβονός—ο ινιτσιάτορας τυ σταχανοβιχό
κινίματος στο τράνσπορτ ίνε προλεταριος τον ειδεροδρόμον
τις Υκρανίας. Ο Σταχάνοφ, ο Κριβονός, η Μαρία Ντέμ-
τzenko, η Χρίστα Μπαίντιτζ, η Αντροστζόχ, η Γνατένκο
κε η άλι σταχανοβιχί τις βιομηχανίας, τον κολχόζικον κε
εοχόζικον τζολιόν ίνε αλιθινί γη κε κόρες τυ χυτχαραι-
μένου Υκρανιχού λαού».

Πλόςισ κε χαρόμενο ίντυν το ζιζιμο κε ετι Σοβιετική
Μπελορούσια. Ξερ έχι τζαρά να το θάλις χαρσσύ χαρσσύ με

τι χωμερόδικι Διτικί Μπελορόσια που βρίκατε κάτω απ' το
ζιγό τον πολυόν πάνον κε χαπιταλιστόν;! Ι χοριάτες τις
Σοβιετικές Μπελορόσιας, που ίνε ζμιγμένι κατά 86 προτσέντα
στα κολχόζια, κάθε χρόνο πλατένουν το νικοσιριό-τους κε
νέσκουνε έξπορι (εξάξισι-τους). Κε γιανασά-τους—όκσο απ' τι
σοβιετικί γρανίτσα τα αδέρφια-τους ζόνε κε ζιτιλιανία κε
πίνα.

Πάνο στα πλατιά κολχόζια τζόλια τις Σοβιετικές
Μπελορόσιας υτάθουνε κε χαρόμενα εσυρζούν τα χοράφια,
πο κανάβι κε το σκολί. Το ελευρίτσο μπελορόσικο σκολί
πιγένι στις σκυλοκλαστικές φάρμπικες τις ένοσις κε στο
έξεπορτ. Σκολί στα 1936 έξπιραν 243 χιλιάδες εκτά-
ρια, στάν κερό, που έμπρο απ' τι ρεβολιούτσια—στα 1916
—επέρνισχαν μόνο 94 χιλιάδες εκτάρια.

Έμπρο απ' τι ρεβολιούτσια ι χοριάτες τις Μπελορόσιας,
τίλοφα κε ι χοριάτες όλις τις Ροσίας ζγάλλαν τον τόπο
με το καλίτικο αλέτρι κε τι μοτίχα. Μα τώρα στα τζόλια
μόνο τις Μπελορόσιας δουλέθουνε πολά από 6 χιλιάδες τρακ-
τορ, 120 κομπάιν κε εκατοντάδες φορτιγά αυτοκίνητα.

Άλιαχ βασικές επιτιγίες κέρδιζε ι Μπελορόσια, τίλοφα
κε όλι ι Ένοσι, στίν ανόπτικα τις διομιχανίας. Στα 1936
όλι ι διομιχανία τις Μπελορόσιας θα βγάλι προντόκτια
για εκακόσια τριάντα οχτό μιλιόνια ρύθλια.

Ι γραματοσίβι κε ι κολτόρα το κόσμου τις Σοβιετικές
Μπελορόσιας ετέκουντε στο πέλοτ τον εμπρολάτικόν ραίον
τις χώρας-μας. Τίλοφα κε στις όλες εθνικές ρεσπύμπλικες κε
όμπλαστ, ετι Μπελορόσια μαθένουν ετι καρδιακί-τους γλώσα
όχι μόνο όλα τα μικρά, μα κε άλιαχ πολί μεγάλα-πα.
Μόνο τ' ανότερα σκολιά ετι Μπελορόσια ίνε 18, δηλαδ,
πολά απ' το ότι (ταν ε'όλι τι Ροσία έμπρο απ' τι ρεβολιούτσια.

Ι Σοβιετικί Μπελορόσια με τις προσπάθεις (υζλι)
τον εργατόν κε χοριατόν κάτω απ' το ρυκοθόντισθό τις
κομμουνιστικής πάρτιας ίνουν νεπριετόπνι κρέπαστ τις Ένοσις
ετι διτικί γρανίτσα. Κάθε δουεφτίς τις Σοβιετικές Μπελο-
ρόσιας, τίλοφα κε τις Σοβιετικές Υκρανίας,—ίνε απεριόριστα

(μπεζαθέτνο) δουγμένος εστιν πατρίδα-τυ, ίνε φρυρός εστις διτιχές γρανίτσες τις ΕΣΣΔ.

Ας σταθούμε ακόμα πας τις κάμπουσες αφτόνομες εθνικές ρεσπούμπλικες κε όμπλαστ πυ ίνε στο ροστάθ τις ΡΣΦΣΡ. Ι πολές-τους έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια δεν ίχανε κανά λυγάς θιομιχανία κανά λυγάς εθνική κυλτώρα-πα.

Οτ' ίντυν ι διχτατορία τυ προλεταριάτυ τόρα όλες ι αφτόνομες ρεσπούμπλικες κε τα όμπλαστ τζάλλα αναπτίςυν-τε κε απο καθιστεριμένες νίςκυνε εμπρολάτικες.

Ας πάρουμε τι Μπυριατο-Μονχόλιχι αφτόνομι ρεσπούμπλικε. Εχί έχτισαν εργοστάσια πυ κάνυν μιχανές, λιόνυν ζίδερο, κάνυν όέρμα, κονσέρβες, ισάζυν παροδόζια κε θαγόνια, πριονίζυν κσίλα κ. τ.-λ.

Έχτισαν ιλεχτροστάντσια ετι στολίτσα τις ρεσπούμπλικας Υλάν-Υντέ. Φοσερό παράδιγμα τυ νικοχιριάτικυ κε κυλτύρνικυ όσιμυ τον θόριον εθνικόν ραιόν ίνε ι Γιακύτια. Σ'αφτί τι ρεσπούμπλικα το λον βασικό τόπο τον πιάνι ι φλυρίτικι θιομιχανία, πυ τίλογα το κσέρουμε, έχι άλιαχ μεγάλη σιμασία για όλι τι χόρα.

Στα στερνά χρόνια ι Γιακύτια ανάπτικσε δυνατά κε το χοριάτικο τις νικοχιριό. Στα 1928 ι Γιακύτια ίχε 26 χιλιάδες τόπο για σπέρνιμο, μα στα 1935 ίχε πολά από 90 χιλιάδες εκτάρια. Τι Γιακυτία, πυ ίτανε στον κερό τυ τσάρυ τόπος για τιν κάτοργα κε τι σίλχα, ι Σοβιετική εκυσία τιν έκανε μια απ'τις τζιτζακιαζμένες ρεσπούμπλικες, όπου ο χυτχαραιμένος λαός χτίζι το κενόριο-τύ σοσιαλιστικό ζίσιμο.

Ας πάρουμε ακόμα κε το Μπιρομπιτζζάν—το γιάςεχο εθρέιχο αφτόνομο όμπλαστ, πυ θρίσχετε ετι μακρινί Ανατολί. Στον κερό τυ τσάρυ καταπιέζανε τυς εθρέυς λυγάς-λυγάς. Δεν τυς άφιναν τζαχ να δουλέθουν κε στο χοριάτικο νικοχιριό. Κε ετις πόλις έφταγαν ογρανιτζένιες για τυς δουλεφτάδες εθρέυς τυς χάραζαν τόπο όπου μπόρναν να ίνε πάντα, αφτό σιμένι, ότι τυς αφίνιςεσαν να ζώνε μόνο σε κάμπουσες, πόλις, μα όχι εκί όπου μπόρναν αφτί να σταθύν κι'αλό

καλά κε να δουλέβουν. Γι'αυτό ι φτώχεια τον δουλεφτάδον
• εθρέον ίτανε απερίγραφτι. Το Μάι 1934 με τιν απόφασι
τις κυβέρνιζις-μας έχαναν το Εθρέικο αφτόνομο όμπλαστ,
στιν τεριτόρια τυ οπίυ στα 1928 πέρασαν να ζώνε πολί
δουλεφτάδες εθρεί. Τόρα αφτό το όμπλαστ έχι άρτα το
δικό-τυ αναπτιγμένο χοριάτικο νιχοχιριό, έχι βιομηχανία, έχι
τα δικά-τυ σχολιά, θέατρο κε εφημερίδες.

Πολές μικρές εθνότιτες τις ΕΣΣΔ, για πύιες έμπρο
χανίς χαμία-πα τίποτες δεν ίχε κε δεν έγγραφσε, ίστερα
απ'τιν Οχτοβριανί ρεβολιούτσια είφτε ίδανε το φος, οργάνοσαν
το νιχοχιριό-τους, εικόνυνε τιν κυλτύρα-τους, κε μπένουν στι
γενιχί-μας μεγάλη ταιφά τυ σοσιαλιστικό κράτους.

Το όσιμο τυ λαικό νιχοχιριό έφερε ε'όλα τα εθνικά
όμπλαστ κε τις ρεσπόπλικες στο ανίδοτο χαλιτέρεμα τις
ματεριάλνι κε κυλτόρνι κατάστασις τον δουλεφτάδον. Κι'αφτό
έφερε στο μεγάλομα τον γενίσειον κε στο μεγάλο χαμίλομα
τον θανάτον έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια σε πολά εθνικά ραιόν
απ'τι φτώχεια, πίνια κε τα λυγάς-λυγάς πόνια, ι θάνατι ίταν
πολί απ'τις γενίσις κε χάμποσες εθνότιτες χάνινταν τεχνίλ.

Μα τόρα:

Λαρόθαν τα πόνια, πυ τράθαν κόζμυς
Φυτίας, πογρόμια—πατόθαν τ' αχνάρια
Παντό-πα υσέβουν, παντύ τζιτζακιάζυν,
Κολχόζια, σοβχόζια, μπα'άρια.

Έτσι γράφτυνε ι δουλεφτάδες τις Μπελορούσις στο είν.
τροφο Στάλιν.

Κε νά τί λεί για το δαφτό-τυ ο εμπιρνός μπατράκος
απ' το Υζμπεκιστάν ο Ιεροφίλ Ζερμιτάν:

« Νε, τόρα ίμε νιχοχίρις. Ίμε ορφανός, χαμία ίμε
εσλάβος, λον παρακάτο απ' τα πεσριάριχα (παρσιίδι) εσλικά
τον μπείδον, παρασιτό στις πόρτες τυ σπιτιύ-τυ. Ίμε ο
πανμπυχάρικος μπατράκος. Δύλεθα σε 40 μπείδες. Έδωγα

όλο-μυ το ζίσιμο για ένα κομάτι στεγνό τιτέ! Κάθεντον εδó ο μπείς Σαλιχμπάι, κε τόπο ίχε 40 κοσσ—κοσσ ίνε τόσο, τόπο, πύιο έχι τζαρά να το αλετρίσις μ' ένα ζεβγάρι βóιδα σε μια άνικσι).

Αφτό το τσακάλι τον τσακωλιόν (ςσακάλοθ) μαναχός-τυ ίχε στα χέρια-τυ όλο τον τόπο, πυ έχι τóρα το κολχόζι-μας ον. τυ Βοροςσίλοφ, πυ δίνι χαρά τυ ζίσιμου σε 92 ταιφάιδα δουλεφτάδικον ντεχκάνον.

Γέρασα. Τα μαλία-μυ ίταν άσπρα άρτα τρις δεκάδες χρόνια πίσο, όταν με τα γένια-μυ φυρχάλινα τ' αχνάρια τον μυλάδον, κυλάκον κε μπείδον. Ρóτισέ-μυ ίδα τζόλμασα κανά φοσερό τνα, χαχανίστα τζόλμασα καμία. Μα τόρα χαχανίςσ-κυμε απ' όλι-μυ τιν καρδιά. Χαχανίςσκυμε απ' το τζιράι αφτόν τον μυςκαριόν. 'Άθριο θα τα μιράσσυμε στους καλίτερος υντάρνικυς, πυ δεν έχυνε χτινά. Τα μικρά τον κολχόζνικον θα πίνυν γάλα κάθε μέρα κε θα μεγαλόνυν χυθατλίδχα ιγιί, —μα γιατί να μι γελάσο;

'Όταν ντρανό πας το κολχόζικό-μας μπερικέτ, όταν κρύι στο νύ-μυ, ότι δάθαν για πάντα ι κερί τις σκοτινίς καταπίεσις κεί ι χαρά μέσα στην καρδιά-μυ. 'Ιμε άνιαστος. Το κσέρο, ότι δεν ακύγο το νταύςς τυ καταραμένυ νικοχίρι. Το ζίσιμό-μυ ίνε εκσασφαλιζμένο. Φορένο στο κεφάλι-μυ τιυμπιτείχα, πλυμιζμένο με το μετάκσι. Τίτκο έμπρο φόρ-νιν μόνο ο μπείς-μας.

Κε όταν παγένο λον τις στράτες τυ χοριό-μυ, δεν ίμε ζυρλαιμένος να πιάνο τι φτίζμα τον μεγάλον τυ ντυ-νιά. Τρόγο σσυρπά με το κρέας κε δε νιάςσκυμε, ότι άθριο θα χριάζετε να τρέκσο στο συτχυρά (ροστοβστζίκ) για ένα πύτι αλέθρι, κε να το δόσο ίστερα από τρις μίνες».

Λέγοντας για τις άλιαχ μεγάλες νικοχιριάτικες κε κυλ-τύρνικες επιτιχίες τον λαόν τις ΕΣΣΔ, για το αδερφικό αγιαχτασσίλχ, πυ ζμίγι αφτός τυς λαός στο ενιέο δυνατό σο-σιαλιστικό κράτος τον εργατόν κε χοριατόν εμίς πάλι κε πάλι πρέπι να ροτίσσυμε το δαφτό-μας, τίλογα ι δουλεφτάδες τις Σοβιετικίς 'Ενωσις ίρθαν σε τίτκο χαρύμενο ζίσιμο;

Ι απάντησι: ίνε μια: αφτές τις καταχτίσις κε τις νίκες
με πρία μεγαλέφκετε όχι μόνο ο δικός-μας λαός, μα με-
γαλέφκυνε κε τα μιλιόνια τον δουλεφτάδον το ντυνιά, τις
κερδίσανε σε πιζματόδικο (υπόρνι) κε εκλιρό πολέμιζμο χαρ-
σσύ στους τακσιχός ντυσεμάνους—χαρσσύ στους ρόους μπελογ-
δαρταίτους, κε κρένους καπιταλιστές, χαρσσύ στους σαμποτάζι-
νικους κε ζαραφλίδες, χαρσσύ στους τροτσικιστές—ζινοβιεθικίς
κε χαρσσύ στους μπυρζουαζικίς νατσιοναλιστές. Αφτές τις νί-
κες τις κερδίσανε οτ' ίτανε ι απεριόριστι ενέργια, το πίζμα,
το σαμοοτθέρζζενοστ κε ο ιροϊζμός το μεγάλου-μας λαού.

Νικίσανε, γιατί ε' όλο-μας το πολέμιζμο μας έχτιε
κε μας κάνι ρυκοθοντίτ ι δινατί κε δοκσαζμένι κομμουνιστικ
πάρτια τον μπολσεβίκον. Νικίσανε, γιατί εκτελύσαμε τα
δισιάτια το μεγάλο Λένιν, κε πέρναμε στο γιουρύχ τι διό-
σταλία-του. Νικίσανε, γιατί ο αρχηγός κε έντοχνοβίτελιός-μας
ίτανε ο μεγάλος κε απεριόριστα αγαπιμένος-μας Στάλιν.

Ι ΚΟΝΣΤΙΤΟΥΤΣΙΑ ΤΥ ΑΓΙΑΧΤΑΣΣΛΙΧ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΙΣ ΕΣΣΔ

Ι 'Ενοσι τον Σοβιετικόν Σοσιαλιστικόν Ρεσπόμπλικον
στ' εχτέλεσε επιτυχημένα τα πλάνα του διο πεντάχρονον έγινε
άλλιαχ δυνατί χώρα τυ σοσιαλιζμό. Χάθηκε τεχνίλ ι εκσπλοα-
τάτσια τυ ανθρώπου από άνθρωπο. Δεν ίνε ανεργία. Δημιωρ-
γίσαμε άλλιαχ δυνατί βιομηχανία, κολεχτιβοποιίσαμε σχεδόν όλο
το χοριάτικο νικοχιριό. Σιχόσαμε τι ματεριάλνι κε κυλτόρνικι
μπλαχοσοστοιάνιε τον δουλεφτάδον κε χτίσαμε τιν κινονία δί-
χος τάχικ. Όλα αφτά τα μεταλλάγματα πυ ίνταν στι χώρα-
μας, μας έφεραν στιν ανάνι να κάνουμε κενόργια κονστιτύ-
τσια. Κονστιτούτσια ίνε ο βασικός νόμος τυ κράτους, πυ κα-
θορίζει (σπρεντελιάετ) το ικονομικό κε πολιτικό στρόι τις
χώρας. Μα εδώ θα λέμε όχι για όλι τιν κονστιτούτσια, μα
μόνο γι' αφτό το κομάτι, πυ ίνε γραμένο για τα ούχονια
τον εθνόν κε για το τίλογα γυρουχλέφκονε τα εθνικά όμπλαστ
κε ι ρεσπόμπλικες. Πιρναμί να πόμε για τιν κενόρια Σταλινική
κονστιτούτσια κοντά θα πόμε γι' αφτί τιν κονστιτούτσια, πυ έχου-
μόρα κε γι' αφτό πός δημιουργήθηκε ι 'Ενοσι τον Σοβιετικόν
Σοσιαλιστικόν Ρεσπόμπλικον. Στα 1922 μπίτεπσε το εμφίλιο
ντουός. Ι εργάτες κε ι δουλεφτάδες χοριάτες κάτω απ' το
ρουκοθόντετσο τον μπολσεβίκον νικίσανε τους καπιταλιστές κε
πομέστζικους κε άρχισαν το ιρινικό χτίσιμο τυ κενόριω ζίσιμου.
Μα ο Λένιν έλεγε έμπρο μέρα, ότι να χτίσουμε το νικοχιριό,
να χτίσουμε το σοσιαλιζμό ίνε πολλά κυτζ, παρά να νικίσουμε
στο εμφίλιο ντουός. Μα ίνε κυτζ απ' αφτό, ότι ίρτεν ραστ

ν' αρχίζουμε το χτίσιμο του σοσιαλισμού στα τεκμήλ σκοτινί κε γαρίπκι
χόρα, που ήταν τεκμήλ νταγατραιμένοι απ' το ντυνιάτικο κε ίστερα
απ' το εμφύλιο ντοχύς, που πάλι το άρχισαν ι καπιταλιστές
κε ι πομέστζικι. Απ' αυτό μπασσά μέσα στη χόρα-μας πέμναν
άλιαχ πολί μυλομένοι ντυςσάν, που τους έφταγαν γιαρντίμ ι
καπιταλιστές όλον τον χορόν. Στον καθένα ίνε φανερό, ότι
σε τέτια οπςτανόφκα χαμιά σοβιετική εθνική ρεσπούμπλικα-πα
δε θα μπορούσε μοναχί-τις να σιχόσι το νιχοκιριό-τις κα να
χυραέβι το δαφτό-τις απ' τους εσωτερικούς κ' εκωτερικούς ντυ-
ςσάνους. Το ζίσιμο αράτεβι τιν ένοσι όλον τον δινάμεον τον
δυλεφτάδον. Ι πάρτιά-μας επικεφαλής με τον Λένιν κε Στά-
λιν προσκαλούσε να διμυργίζουμε ενιέα μπέκκι αδερφική ένοσι
ανάμεσα στους λαούς τον σοβιετικόν ρεσπούμπλικον. Κε νά στα
1922 ι ΡΣΦΣΡ, ι Υκρανία, ι Αντικαφκασιανές ρεσπούμπλικες
ι Μπελορούσια, στα σινέδριά-τους τον σοβιέτ έβγαλαν απόφασι
για τιν ένοσι τον σοβιετικόν ρεσπούμπλικον σε ενιέο ενοσιακό
κράτος. Στο μπίτεμα του Δεκέμβρι του 1922 στο πρώτο σι-
νέδριο τον σοβιέτ όλον τον σοβιετικόν ρεσπούμπλικον ήταν
αφτί ι ένοσι κε σχηματίστηκε πάνω στη βάση των προτάσεων του
σιντρόφου Στάλιν ι Ένοσι τον Σοβιετικόν Σοσιαλιστικόν Ρεσπού-
μπλικον. Ι πρότι κονστιτούτσια τις ΕΣΣΔ, τίλογα κε το κε-
νύριο προέκτ τις κονστιτούτσιας που το σιζιτόμε τώρα, ήταν
με τιν άμεσι σιμετοχί (νεποσρετσθ. υτζάστιε) κε το ρυκοδό-
ντσθ του σιντρόφου Στάλιν. Στις 6 του Ιούλι 1923 του ΤσΙΚ
τις ΕΣΣΔ επικίρσε κε έβαλε σε ενέργια τιν πρότι κονστι-
τούτσια τις Ένοσις (να γιατί τιν 6 του Ιούλι τι γιορτάζουμε σαν
μέρα τις κονστιτούτσιας). Το Γενάρι του 1934 στο δεύτερο
πανενοσιακό σινέδριο τον σοβιέτ αφτί ι κονστιτούτσια επικιρό-
θηκε ταμάμ. Σίφτε στην ΕΣΣΔ έμπεναν 4 ρεσπούμπλικες:
ι ΡΣΦΣΡ, ι Υκρανία, ι Μπελορούσια κε ι Αντικαφκασιανή
φεντεράτσια. Στα 1925 στην Ένοσι ζμίχτικαν το Υζμπεκι-
στάν κε ι Τυρχμενία, που ως τότες ήταν στο σοστάθ τις
ΡΣΦΣΡ. Στα 1929 σχηματίστηκε έβδομι ενοσιακή ρεσπούμπλι-
κα—το Τατζικιστάν, που ήταν ως τα τότες στο σοστάθ του
Υζμπεκιστάν.

Στα 14 χρόνια τις ίπαρχείς-τις (συστζεσθόβανιε) ι Σο-
βιετική Ένωση, τίλογα τυ ίπαμε άρταχ πάνο, τόσο όσιπσεν
κε μεταλάχτεν, όστε αρατέφτεν να κάνουμε κενύργια κονστι-
τούτσια.

Στιν αρχί τυ 1935 το Κεντρικό κομιτέτ τις κομουνι-
στικές πάριας, κε ίστερα κε το έβδομο σινέδριο τον σοβιέτ
αποφάσισαν να διμιουργίσουν κενύρια κονστιτούτσια τις ΕΣΣΔ
κε χόρισαν κομίσια επικεφαλής με το σίντροφο Στάλιν, πυ
εχιμάτισε το προέκτ αφτίς τις κονστιτούτσιας κε το έβγαλεν
για να το σιζιτίσι όλι ι χόρα.

Τορά ας δόμε τί λέγετε σ'αφτί τιν κενύρια κονστι-
τούτσια πας το εθνικό ζίτιμα, πας το ζίτιμα τυ δινάμομου τυ
αγιαχτασλίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ.

Απ'όλα έμπρο πρέπι να χαράκσουμε, ότι το προέκτ τις
κενύριας ενοσιακής κονστιτούτσιας φανερόνι κε μπικιτραέβι
αφτές τις άλιαχ μεγάλες καταχτίσις κε αρτό τε όσιμο, πυ
ίχαν στα στερνά τα χρόνια ι εθνικές ρεσπούμπλικες κε τα
όμπλαστ. Σαν ποκαζάτελ ίνε αφτό, ότι σίμφωνα με τιν
κενύρια κονστιτούτσια αντίς εφτά ενοσιακές ρεσπούμπλικες για
τίλογες άρτα ίπαμε θα ίνε έντεκα. Ας πόμε πιές ίνε αφτές
ι έντεκα ενοσιακές ρεσπούμπλικες: ι ΡΣΦΣΡ, ι Υκρανία, ι
Μπελορούσια, το Υζμπεκιστάν, το Τυρχμενιστάν, το Τατζικιστάν, ι
Γρόζια, ι Αρμενία, ι Αζερμπαιτζάν, το Καζαχστάν, ι Κιργίζια.
Όστε, δε θα ίνε ι Αντικαφκασιανί φεντεράτσια χ' ι ρεσπού-
μπλικες, πυ εχιμάτιζαν αφτί τι φεντεράτσια,—ι Γρόζια, ι
Αρμενία κε το Αζερμπαιτζάν, θα ίνε σαμοστοιάτελνι ενοσι-
ακές ρεσπούμπλικες σαν τι ΡΣΦΣΡ, τιν Υκρανία χ.α. Το
Καζαχστάν, ι Κιργίζια λέγυντε τόρα αφτόναμες ρεσπούμπλικες κε
ίνε στο σιστάθ τις ΡΣΦΣΡ. Κε έτσι σίμφωνα με τιν
κενύρια κονστιτούτσια θα έχομε 5 κενύριες ενοσιακές ρε-
σπούμπλικες: Το Αζερμπαιτζάν, τιν Αρμενία, τι Γρόζια, το
Καζαχστάν κε τιν Κιργίζια. Γιατί αφτές ι ρεσπούμπλικες νί-
σκενε ενοσιακές; Γιατί αφτές δινατά όσεπσαν κε δινάμοσαν
κε νιόχιριάτικα κε κουλτόρνικα. Νά το Αζερμπαιτζάν.
Έχι πωλά 3 μιλιόνια κόσμο. Τα πλύτι το Αζερμπαιτζάν

ίνε απεριόριστα. 'Όλι κέρυνε για το ναμλίδκο νέφτι το Βα-
κχό (ίνε ι στολίτσα το Αζερμπαιτζάν): «'Όλι ι 'Ένοσι τον
σοβιετικόν σοσιαλιστικόν ρεσπύμπλικον ζι με το μάθρο φλιωρί
το Αζερμπαιτζάν—με το νέφτι»—λέι ο σίντροφος Στάλιν.
Στο Αζερμπαιτζάν πάλι ίνε ο μοναδικός τόπος στο ντυνιά
που θγάζι τσελέμπνι νέφτι—ναφταλάν. Για να δόμε τιχαντάρ
ός πσε το θγάλιμο το νεφτιύ στο Βαχύ ας φέρυμε διο τσίφρες:
στα 1913 το θγάλιμο το νεφτιύ σ'ένα μερόνιχτο έφταιν 20
χιλιάδες τόνους, μα τόρα—56 χιλιάδες τόνους. Απ'τι βιομιχα-
νία το νεφτιύ μπασσά στο Αζερμπαιτζάν στα στερνά τα
χρόνα δυνατά αναπτίχτικε ι χιμικί, φαιματικί, μετάκσινι, ρα-
φτικί κε ι άλι βιομιχανία. Για παράδιγμα στα 1934 στο
Βαχύ πέλσαν να δουλέβι μια μεγάλη ραφτικί φάμπρικα. Σ'αφτί
τι φάμπρικα τα 80 προτσέντα τις εργατικές δίναμις ίνε γι-
νέκες, το πολά τιυρτζάνκες. Ι τιυρτζάνκες κατάχτισαν τόπο
για το δαφτό-τυς όχι μόνο στι βιομιχανία, μα κε σ'όλο το
κρατικό κινονικό ζίσιμο τις χόρας-τυς. Μα μπορόχ έμπρο απ'τι ρε-
βολιούτσια στο Αζερμπαιτζάν τίλογα κε σ'όλι τιν Ανατολί, τις
γινέκες δεν τις μέτραναν για ανθρώπος. Τεχμίλ κενυριόθεν το
αζερμπαιτζάνικο χοριό. Εκί δεν ίκσεραν τί ίνε το αλέτρι-πα.
Μα τόρα χυλαντρέβουε δεκάδες χιλιάδες χοριατικο-νικοχι-
ριάτικες μιχανές. Το Αζερμπαιτζάν ίντον ι δέφτερι μπάζα
το παμπακιά τις ΕΣΣΔ (ι πρότι ίνε στι Μεσέα Ασία).

Το όσιμο τις κουλτόρας το κόσμυ να το σινχρίνις-πα
δεν έχι τζαρά με τα περαζμένα χρόνια, πως να λείς έμπρο
ο ντόπιος κόσμος ίτανε σκεδόν όλος-πα αγράματος. Μα τόρα
στο Αζερμπαιτζάν μόνο τ'ανότερα σχολιά ίνε 15.

'Έχι τζαρά να πςις πολά κε για τιν Αρμενία κε τι
Γρόζια. Κε ι βιομιχανία, κε το χοριάτικο νικοχιριό, κε ι
κουλτόρα αφτόν τον ρεσπύμπλικον στα χρόνια τον διο πεν-
τάχρονον π'ραν άλιαχ μεγάλη ανάπτυξι.

Στα 1919 στον κερό τις μπυρζναζικίς εθνικίς κιθέρνι-
ς ι βιομιχανία τις Αρμενίας έβγαλε προντόχτσια για ένα
μιλιόνεφταχόσιες χιλιάδες ρούβ., κε στα 1935—για 145 μι-
λιόνια ρούβλια. Το σπερματικό πλόστζαντ τις Αρμενίας στα

Στα εθνικά ριζόνια. Τιμόρομα παμπανιό με μηχανές.

1919 ήταν 80 χιλ. εκτ. κε στα 1935—421 χιλ. εκτ. Στα 1920 στα αρμένικα σχολιά μάθηναν όχι πολλά από 4500 μαθήτ., μα στα 1935 μόνο στο αρχικό κε μεσέο σχολιό μάθηναν 213 χιλιάδες μαθητές. Στι Γρόζια στα 1920 στον κε-κόν τον μενσεβίκον η βιομηχανία έδωσε προντόκτια όλο-όλο για 20 μιλιόνια ρύβλ., μα στα 1935—έδωσε για 473 мил. Στα 1935 η βιομηχανία τις Γρόζιας θα δόσι προντόκτια για 600 мил. ρύβλ. Ένας απ' τας λον βασικός κλάδους τις βιομηχανίας τις Γρόζιας ίνε η μαργάντσεβι βιομηχανία—στα 1920 έδωσε 18 χιλ. τόνους μάργανετς, μα στα 1935 έδωσε 1.180.000 τ. το σπερματικό πλόστζαντ τις Γρόζιας στον κερό τις τοδ. της βιομ. πλάτινε πολλά από 200 χιλ. εκτάρια. Στο πεσέλος

τις κουλτόρνικες ανάπτυξεις i Γρούζια τρέχεται] στις λον εμπρο-
λάτικες γράδες τις Σοβ. Ένοσις. Τεκμήλ χοριστές ίνε i επι-
τιχίες το Καζαχστάν κε τις Κιργίζιας (Μεσέα Ασία.) Έμπρο-
απ' τι Σοσιαλιστική ρεβολιούτσια το 1917 i καζάχι κε κιργίζι
ίταν λον καταπιεζόμενι κε λον καθυστερημένι λαί. Το βασικό-
τους ζινιατ ίτανε i κοτζεβόι χτινοτροφία. Δεν ίχανε νε σχολιά,
νε θέατρα. I δουλεφτάδες καζάχι κε κιργίζι δεν ίχανε τίποτα
φοσερό, τίποτα χαρόμενο. Μόνο στι Σοβιετική εκσυζία ίθραν το
αλιθινό ανθρωπινό ζισιμο. Το Καζαχστάν κε i Κιργίζια τόρα ίνε
πλύσιες σοβιετικές ρεσπόμπλικες. Πάνο στα άλιαχ μεγάλα προ-
στράνστβα-τους απλοθιχαν i κολχόζικες κε σοχκόζικες στέπες,
τα τζόλια κε τα τυγάια, θοσκιζόντε τα κολχόζικα κε μονονι-
κοκิริκά κοπαδια. I καζάχι στο στερνό κερό υστράϊσαν πολά
από 2 μιλιόνια κεφάλια ζόα. Χραν χατάρ υστραέφκετε στο
στερνό κερό κε i χτινοτροφία τις Κιργίζιας. Στις διο ρεσπό-
μπλικες διμιώργισαν άλιαχ δινατι σοσιαλιστική βιομιχανία. Στα
επλάχνα (νέντρα) το Καζαχστάν ίνε άλιαχ πολά πλύτι από
ρυντά: μπαχίρ, μολίθι, τσίγκο. Τα ζαπάς αφτόν τον ρύντι
οριχτόν ίνε πολά απ' το μισό όλον τον ζαπάς, πυ ίνε στιν
ΕΣΣΔ. Το Καζαχστάν έχι ακόμα μεγάλα ζαπάς κάρβουνο.
Ίνε i τρίτι μπάζα το κάρβουνο τις Ένοσις (i πρότι μπάζα ίνε
στο Δονμπάς στιν Υκρανία, i δέφτερι ίνε το Κυζμπάς στι Σιβιρία).

Πάνο στι βάσι αφτό το φυσικό πλύτι κι' αναπτίσετε
i βιομιχανία τις Καζαχικής ρεσπόμπλικας. Στα πιο ειρότε-
ρα χρόνια i βιομιχανία το Καζαχστάν θα οσέπει τόσο, ώστε
θα ζόσι τα εμπρολάτικα βιομιχανικά ραιόν τις ΕΣΣΔ.

Κε στιν Κιργίζια ίνε κάρβουνο, κε το ζαπάς-τυ ίνε ος
τα 8 μιλιάρτια τόνους. Άρταχ άρχισαν να θγάλυν αφτό το
κάρβουνο. Στιν Κιργίζια έχτισαν διο μεγάλα εργοστάσια ζάχα-
ρις, μετακροχλοστική φάμπρικα, φάμπρικα για το τιμιζλάιμο
το παμπαλιό κι' άλλα εργοστάσια. Για το κουλτόρνικο όσιμο
το Καζαχστάν κε τις Κιργίζιας, έχι τζαρά να χρίνις (ζυν-
τίτ) μόνο απ' αφτό, ότι τα 60 προτσέντα το κόσμυ κε
τον διο ρεσπόμπλικον όχι μόνο ίνε γραματιζμένι, μα ανά-
μεσά-τους ίνε πολί με μεσέα κε ανότερι ομπραζοβάνια. Έμ-

προ απ' τη ρεβολιούτσια κε ι καζάχι κε ι κιργίσι (τανε ρε-
δον όλι-πα αγράματι.

Στο προέκτο τις κενύργιας κονστιτούτσιας ντρανισκάτε
κε ι προομπραξοδάνια κόμποτον εθνικόν όμπλαστ σε αψτό-
νομες ρεσπόμπλικας, πυ μπένυν στο ροσταθ τις ΡΣΦΣΡ.
Αφτά ίνε: το όμπλαστ Κόρι (στο Βορά), το Μαρίνσκι

Αρμενία. Κολχόζικο κοπάδι.

όμπλαστ (στο Βόλγα), το Καρπαρντινο-μπαλχάρσκι, Σεβερο-
ορεστίνσκι κε το Τζετζενο-ινγύσεκι όμπλαστ (στο Βόριο
Κάφκασο).

Ι δουλεφτάδες όλον τον εθνικόν ρεσπόμπλικον κε όμπ-
λαστ με χαρά προιπαντόνε αφτά τά μεταλλάγματα, για πύια
λέγαμε κε πύια θα μπύνε στην κενύρια σταλινική κονστιτού-
τσια. Κι' αψτό ίνε γριχόμενο. Ι κενύργια κονστιτούτσια θα δόι
κι' άλλο μεγάλα τζαράϊδα για ν' αναπτυχτόν τα πλότι κε ι
κουλτούρα όλον τον λαόν τις ΕΣΣΔ κε κι' άλλο να δυναμόσι
το αδερφικό αγιαχταςελίχ ανάμεσά-τους.

Χοριστό ενθουσιασμό τον δουλεφτάδον κε τον καταπιεζό-

μενον όλυ το ντυνιά προχαλί (θιζιθάετ) το άρθρο 123 το προέχτ τις κενύργιας κονστιτύτσιας. Στο άρθρο αφτό λέγετε:

«Ι ιςονομία τον πολιτόν τις ΕΣΣΔ δίχως να παρτί στο ιςάπ ι εθνικότιτα κε ι ράτσα, ς' όλυς τυς κλάδυς το νιχοκιριάτικυ, κρατικύ, κυλτύρνικυ κε κινονιχο-πολιτικύ ζίςιμυ ίνε αναλίςτος (νεπρελόζζινι) νόμος.

Τίλογος κι' αν ίνε-πα άμεσος γιά κόσθενι περιοριζμός (ογρανιτζένιε) στα υχύμια, για άλο λυγάς το στέχσιμο άμεσον γιά κόσθενι πρειμύστζεστθ τον πολιτόν (γρατζζινταν) ανάλογα με το από πιά ράτσα γιά εθνικότιτα ίνε αφτί, έτσι-πα τίλογα κε κάθε λυγάς κ'ριγμα τις ράσοβι γιά εθνικίς εκςερετιχότιτας για το ντυςεμανλιχ κε τις περιφρόνιςις—τιμορόντε (χαράνυτσια) απ'το νόμο».

Αφτί ι εθνικί κε ράσοβι ιςονομία ς' εμάς άρταχ ίνε στο ζίςιμο κε ι κονστιτύτσια το μπιζιτρεθι. Μα για όλα τα καταπιεζόμενα έθνι κε τις ράτσες στις καπιταλιστικές κε απικιακές χόρες αφτό το 123 άρθρο ίνε έκλιςι, πρόγραμμα, πυ δίχνι ότι μόνο ι διχτατορία το προλεταριάτυ κάτω απ' το ρυχοθόντσεθθ τις κομμυνιστικίς πάρτιας μπορί να χυτχαράίςι τυς δουλεφτάδες κε να δόςι ένα λυγάς ανθρωπινά υχύμια ς' όλα τα έθνι, από πύιο ράτσα κε αν ίνε-πα: μάθρι, άςπρι, κόκινι γιόχσαμ σαρί. Ίνε πολί ενδιαφέρο να χαράκσυμε, ότι το προέχτο τις κενύργιας κονστιτύτσιας-μας έκανε μεγάλι εντίποσι (θπετζατλένιε) τζαχ κε πάνο στο γενεράλο τις νεγριτιάνικις ρεσπόμπλικας Γάιτι (ι ρεσπόμπλικα θρίσχετε πάνο στο όστροθ Γάιτι—στον Ατλαντικό οκεανό. Ο αλιθινός νιχοκίρις τις Γάιτι ίνε ι Ενομένες Πολιτίες τις Αμερικίς). Κε νά αφτός ο νέγρος γενεράλος, με το παραςίμ Νεμύρ, φόντις διάθατε το προέχτο τις κονστιτύτσιας έγραψε με μεγάλο ενθουσιαζμό ένα γράμα στι σίνταξι τις γαλικίς κομμυνιστικίς εφμερίδας «Υμανιτέ». Το γράμα-τυ ο Νεμύρ το μπιτράίσε με τίτκα λόγια:

«Αχόετε, μάθρι σίντροφι! Ι ςοβιετικί κονστιτύτσια, ι κονστιτύτσια τις διμοκρατικίς κιβέρνιςις προσχαλί όλυς τυς ανθρόπυς δίχως να παρτί στο ιςάπ το φίλο (πολ), ι ράτσα, ι εθνικό-

τιτα να ιςλιτρίβυνε όλα τα υχύμια, πυ πρέπι να έχι ο άνθρωπος: τι λεφτεριά, τιν ιςότιτα, το υχύμ να δουλέπει. Ι άνθρωπι τις μάθρις ράτσας χαμία-πα δεν αράτεθαν άλλο τι ποτα. Μάθρι ςίντροφι, ςε τίνα θα πάμε; Σαφτός, πυ θέλουν να μας μετρύν άνθρωπος κε να μας ςαέπουν ςαν άνθρωπος, γιά ς' αφτός, πυ θέλουν να ντρανύν πάνο-μας χάλι πάνο ςτα ζόα: ο Μάθρι ςίντροφι ςς πάγουμε ς' αφτός, τις μας αγαπάι κε μας απλόνι το αδερφικό-τυς χέρι».

Ι ΕΣΣΔ — ίνε ο φάρος (μαγιάχ) πυ δείχνι τι ςτράτα τυ χυτχαράιμυ τις καταπιεζόμενις ανθρωπότιτας.

Ι ΕΣΣΔ ίνε το νεςοκρυςσίμι φρόριο τις ντυνιάτικις ρεβολιούτςιας. Γι' αφτό ι πατρίδα-μας ίνε κε πατρίδα όλυ τυ ντυνιάτικυ προλεταριάτυ κε όλον τον δουλεφτάδον. Πάνο ςτι μεγάλη-μας 'Ενοςι χιματίζι με μεγάλη ι ανίχιτι κόχινι ςιμέα τυ αγιαχταςλίχ τον λαόν — ι ςιμέα τυ Μαρκς- 'Ενκελς-Λένιν-Στάλιν. Πρέπι να θαςτόμε πςιλά κε τιμιμένα αφτί τι μεγάλη ςιμέα. Κι' αφτό ςιμένι — κι' άλλο πολά να δυναμόςουμε τις γράδες τις μεγάλις πάρτιας τυ Λένιν-Στάλιν, κι' άλλο ζλιχτά να ζμίχουμε ςιμέα-τις, λόρια ςτο Κεντρικό Κομιτέτο-τις, λόρια ςτο λον μεγάλο αρχιγό τον Στάλιν. Πςιλά να θαςτόμε τι ςιμέα τυ Μαρκς- 'Ενκελς-Λένιν-Στάλιν, κι' άλλο πολά να δυναμόςουμε τι διχτατορία τυ προλεταριάτυ, να δυναμόςουμε το αγιαςςταχλίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ, κι' άλλο πολά να ςιχόςουμε τι νιχοχιριάτικι κε κυλτύρνικι ιςχί τις χόρας, κι' άλλο πλατιά να κςετιλίχουμε το ςταχανοβικό κίνιμα κε να ςαχιντραίςουμε τιν κινονική ιδιοχτιςία (ςόμπςτβενοςτ) ςαν το δαφτό-μας μπερεχέτ. Πςιλά να θαςτόμε τι ςιμέα τυ Μαρκς- 'Ενκελς-Λένιν-Στάλιν ςιμένι να δυναμόνουμε άχοπα τι διχτατορία τυ προλεταριάτυ, να ίμαςτε ςαχ μπολςεβίικα, κε να πολεμόμε ςταθερά με τα απομινάρια τον ντυςςεμάνον τυ ςοςιαλιζμό — με τον κοντρεβολιυτςιονέρυς-μπαντίτυς — τροτςκιςτές-ζινοβιςιςύς. Αφτί ι γιαραμάζι ςφόρα τον μπαντίτον πυ έχατε το τίλογο κι' αν ίνε-πα ανθρωπινό πρόςοπο κε πυ δεν έχι κανά λόγας ιποςτίριςι-πα απ'τι μαρεά τον δουλεφτάδον, ίντανε δοςιςονη αχ ν' κςςςέ. Δε ςςένινταν τα τίλογα κι' αν ίταν

μέσα για να μπουν κλεφτόντας στην εκστρασία και να γυρίσουν τι
σοσιαλιστική-μας χώρα πίσω, στα βαρέα-τις περασμένα χρόνια.
Αυτό το μπελομπαντίτσκι τροτσκιστικό-ζινοβιεδικό εθόλοτζ
εκότοσε το Δεκέμβρι το 1934 ένα απ'τους λον καλύτερους
μπολσεβίκους, τον λον καρδιακό σοράτνικο το Στάλιν—το
είντροφο Κίροφ και ετίμαζε το εκότομα και τον άλλον-μας
ρυκοδοντίτελιον τις πάρτιας και τις κυβερνήσεις. Αφτί ι θρο-
μάνθρωπι με το όπλο στα χέρια-τους, χόρσεκινταν χάλις στην
καρδιά, χάλις στο μυαλό όλις τις δουλεφτάδικις ανθρωπότιτας,
στο λον ακριβό, καρδιακό και αγαπιμένο-μας είντροφο Στάλιν.
Ήθελαν να σκοτώσουν αφτόνα, τίνα είκωσεν πσιλά και μπέκκα
θαττάι τι μεγάλη εικέα το Λένιν, ήθελαν να σκοτώσουν αφτόνα
τους όνομα ε'όλο το ντυνιά ίνε πρόσκλησι στο πολέμιζμο
για το χυτχαράιμο όλις τις ανθρωπότιτας. Ήθελαν να σκοτό-
σουν το Στάλιν-μας κάτω απ' το ρυκοδότσεθό το οπίο όλι ι
λαί τις Σοβιετικίς Ένωσης ίνταν λον ελέφτερι, λον θαχτλιό
λον αγιαχτασελίδχι λαί στο ντυνιά. Το ζίσιμο το Στάλιν ίνε
το δικό-μας ζίσιμο. Αφτός τις θέλι να πάρι το ζίσιμο το Στάλιν,
—θέλι να πάρι το ζίσιμο έλν το λαό. Νά γιατί όλι ι χώρα έβραζε
από μίσος (νέναβιστ), φοθερί χυλί και περιφρόνιςι χαρσού στις τροτς-
κιστικό-ζινοβιεδικός μπαντίτες. Νά γιατί απ' όλες τις κυρσε-
δίτσες τις χώρας—απ'τους ρόσους, ουκρανός, μπελορόσους, γρουζίνους,
αρμένιδες, τούρκους, υζμπέκους, καζάκους, απ' όλους τους λαός τις
Σοβιετικίς Ένωσης έρχονταν αποφασιστικά αρατέματα—«να
τσιλαλόσουμε το φίδι!» «να τυφεκίσουμε (ραστρελιάτ)τους ε-
μετόχους τις τροτσκιστικο-ζινοβιεδικίς τεροριστικίς εσάικας!»

Για μας, για όλους τους λαός τις Σοβιετικίς Ένωσης το
λον ακριβό, το λον ιερό (εθιαστζιόνι), ίνε τόρα ι αγάπι ετι με-
γάλι-μας πατρίδα, ι αγάπι στην πάρτια τον μπολσεβίκον,
ι αγάπι στο λον μεγάλο, στο λον καλύτερο απ' τους καλίτε-
ρους μπολσεβίκους — Στάλιν. Ι αγάπι-μας ίνε ι ετιμωσιά-μας
να δόκουμε όλο-μας το ζίσιμο για τι δουλιά το Λένιν-Στάλιν,
γι' αφτό, όστε κι' άλλο δινατά να τζιτζακιάσι ι χώρα το σοσι-
αλιζμό κι' άλλο μπέκκο να ίνε το αγιαχτασελίχ τον λαόν τις

ΕΣΣΔ, να ίνε κι' άλο νεποκολεμπίμι κι' αλο απρόσιτες (νε-πριστόπνι) ι γρανίτσες-μας.

Να δυναμόσουμε άκοπα τι διχτατορία τυ προλεταριάτυ, σιμένι να πολεμίσουμε με τυς τίλογα κι' αν ίνε-πα ντυςσμά-νυς κε κοντρεβολιυτσιόνι σσεπτύνυς κε κλεθέτνικυς, να πολε-μίσουμε με τυς άρπαγες τις σοσιαλιστικίς ιδιοχτισίας—με τυς κλέφτες, υκνιάρυς κε προγύλστζικυς. Να δυναμόσουμε τι διχτατο-ρία τυ προλεταριάτυ, σιμένι κι' όλο πολά να δυναμόσουμε τιν άμινα τις πατρίδας-μας, να δυναμόσουμε τι δοκσαζμένι-μας Κόκινι άρμια.

Αγιαχτασσιλίδχα ζμίγνοντας λόρια στιν κομουνιστικί πάρ-τια τον μπολσεβίκον κάτω απ'τι μεγάλη σιμέα τυ Μαρκς—'Ενκελς — Λένιν—Στάλιν πρέπι όλι-μας να ίμαστε φλογερί πατριότες, διλαδί τίτκι, πυ αγαπύνε απεριόριστα τιν πατρί-δα-τυς κε ίνε έτιμι πάντα καρδάρικα να πολεμίσουμε για το τζιτζακιαζμό στον έμπρο κερό για τιν τιμί κε τι δό-κσα-τις.

Κε ι μπουρζουαζία λεί για τον πατριωτισμό, μα αφτός νε πατριωτισμός τον εκσπλοτάτορον, πυ μαγανέβυν να φιτέ-ψυν στον εργάτι κε χοριάτι το πρέντανοστ για τι χώρα τον καπιταλιστόν κε το μίσος για τυς άλυς λαύς. «Ο Σοβιετικός-μας πατριωτισμός,—λεί ο σίντροφος Πόστισσεφ, — ίνε βαθιά ιντερ-νατσιολιστικός. Ο σοβιετικός-μας πατριωτισμός ζμίγι στιν ενιέα αγιαχτασσιλίδχι ταιφά τον χτιστόν τυ σοσιαλιζμό, τυς ρόσυς κε γροζίνυς, τυς υκρανύς κε πολονύς, τυς μπελορύσυς κε μπου-ριατ-μονκόλυς, τυς αρμένιδες κε τατζίκυς, τυς δουλεφτάδες όλις τις μεγάλις-μας πατρίδας, με τον πολιάριθμο, πολιεθνί κόζμο-τις. Ο σοβιετικός-μας πατριωτισμός ζμίγι στιν ενιέα ται-φά τον εργατόν κε τις πλατιές δουλεφτάδικες μάζες όλυ τυ ντυνιά, για τίνα ι χώρα τον σοβιέτ ίνε ι μοναδικί πατρίδα, για τίνα ι ΕΣΣΔ ίνε ο φάρος στο πολέμιζμο για το νκρέμι-ζμο τις εκσυσίας τις μπουρζουαζίας σ' όλο το ντυνιά».

У. 1984г.

АКТ № 5

Виссарион. Л.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

1. Η ένωση με το επαναστατικό πολέμισμό τον καταπιεζο-
μένον λαόν ήνε η στρατιά το χυτχαράιμό-τος απ' την
καταπίεσι με την εκσπλοατάτσια 3
2. Η τσαρική Ρωσία ήτανε φιλακή για τους λαούς 11
3. Η σοβιετική εκουσία διμιούργισε το αγιαχτασσίχ με το
τζιτζακιάζμό τον λαόν τις ΕΣΣΔ 18
4. Η κονστιτούτσια το αγιαχτασσίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ 31

Ἰπέφθινος συντάχτις: **Γ. ΚΥΝΤΟΚΟΤΣΕΦ.**

Μετάφρασις: **Π. ΜΑΝΤΖΧΑ**

Τεχνικός συντάχτις: **Θ. ΣΑΜΑΡΤΖΙΔΙΣ.**

Подписано к печати 22-Х 1936 г. Уполоблита № 1680. Тираж 1000.

Стат. формат 82x110, печат. листов $2\frac{3}{4}$, в листе 41470 знак.,
автор. листов 3, бум. листов $1\frac{1}{2}$. Мариуполь, типография
Донецкого Областного Греческого Издательства. Зак. № 46.

2632/31
ТІМІ—30 коп.

ЦЕНА—30 коп.

36-4875

D-10
819